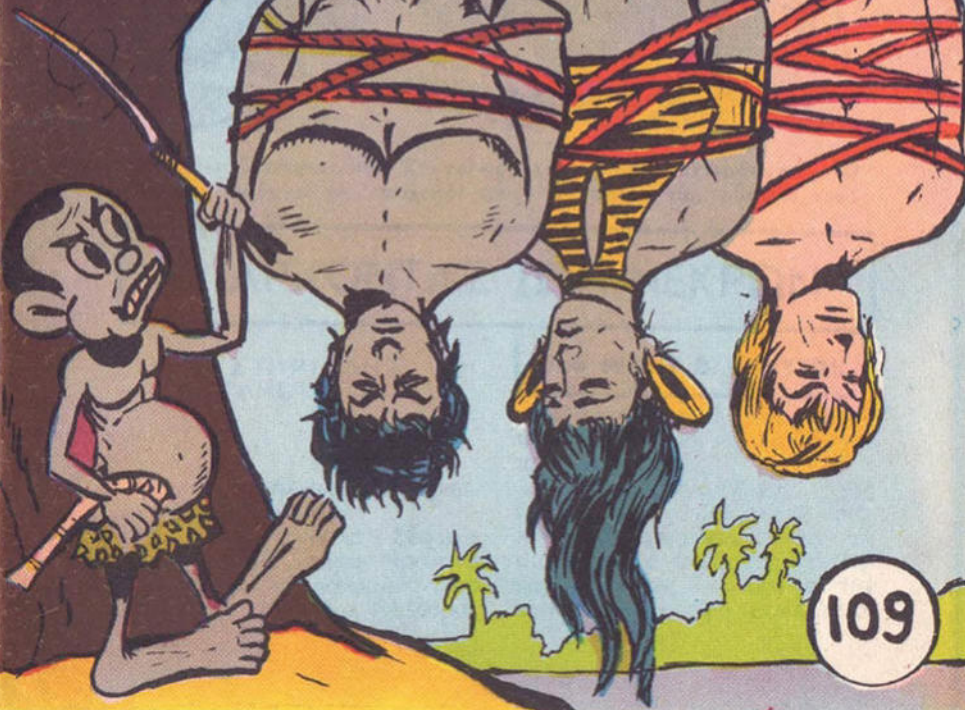


ΓΙΑΔΟΥΡ TAPZAN

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ
ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ



**"ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ ΣΟΥ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕΣ ΕΛΛΗΝΑΣ,,
ΑΡΙΘ 109-ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ - ΔΡΑΧ. 2**



Τὰ δυὸ ζευγάρια τῆς Ζούγκλας ἔχουν σταθῇ ἀντιμέτωπα. Ὁ Γκαοῦρ σφίγγει τὸ... μαχαίρι του. Ὁ Ταρζάν τὸ... ρόπαλό του!

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ
ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Εἶναι ἓνα ἡλιόλουστο πρωῒ-
νὸ τῆς Ζούγκλας.

Σ' ἓνα μεγάλο ξέφωτο
στρωμένο μὲ παχὺ πράσινο
γρassi καὶ πλασιωμένο ἀπὸ
γιγάντια αἰωνόβια δέντρα,

συμβαίνουν, αὐτὴ τῇ στιγμῇ,
πολὺ παράξενα καὶ ἀνεξήγητα
πράγματα!

Τὰ δυὸ ἀγαπημένα μας
ζευγάρια τῆς Ζούγκλας στέ-
κουν ἀντιμέτωπα. Ἀπὸ τῇ
μιᾷ μεριά ὁ ὑπέροχος Ἑλλη-
νας γίγαντας Γκαοῦρ, μὲ τὴν
πανώρια μελαψὴ συντρόφισ-

σά του, τὴν Ταταμπού!

Ἀντίκρου τους; ὁ δοξασμένος Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας Ταρζάν καὶ ἡ πανέμορφη Ξανθεῖα Τζέιν.

Ἡ ἔκφρασι τῶν δύο πρώτων δείχνει μῖσος, κακία καὶ θυμὸ! Ἀντίθετα τὰ πρόσωπα τοῦ Ἀρχοντικοῦ ζευγαριοῦ εἶναι ἡμερα καὶ ἡρεμα. Τὰ μάτια τους, καθὼς κυττάζουν τὸν Γκαοῦρ καὶ τὴν Ταταμπού εἶναι γεμάτα ἀγγελικὴ καλωσύνη καὶ ἀγάπη!

Ἡ Τζέιν, οὔτε πιστόλι, οὔτε μαχαίρι κρατάει στὴ ζώνη της. Ὁ Ταρζάν μονάχα κρατᾷ ἓνα ρόπαλο...

Καὶ νά: Ἀφοῦ, γιὰ λίγες στιγμὲς τὰ δύο ζευγάρια κυττάζονται ἀμίλητα, πρώτῃ λύνει τὴ σιωπὴ ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας.

Ρίχνει μιὰ ἀκόμη ματιὰ γεμάτη καλωσύνη καὶ ἀγάπη στοὺς δύο μελαφροὺς συντρόφους. Καὶ τοὺς λέει:

— Πολλὰ μᾶς ἔχετε κάνει μέχρι σήμερα! Τόσες φορές δοκιμάσατε νὰ ξεσηκώσετε τοὺς μαύρους ἰθαγενεῖς ἐναντίον μας! Ἄλλες τόσες φορές δοκιμάσατε νὰ μᾶς κτυπήσετε κρυφὰ καὶ πίσωπλατα... Μὰ ὅλ' αὐτὰ σᾶς τὰχουμε συγχωρήσει. Κοντεύουμε καὶ νὰ τὰ ξεχάσουμε ἀκόμα! Σεῖς ὅμως, παρ' ὅλ' αὐτὰ, συνεχίζετε νὰ...

Ὁ Ταρζάν διακόπτει τὴ συντροφισσά του. Καὶ μὲ τὴν ἴδια καλωσύνη λέει στὸν Γκαοῦρ καὶ στὴν Ταταμπού πὺ ἐξακολουθοῦν νὰ τοὺς κυττάζουν ἐχθρικά:

— Ἐγὼ σὰς νοιώθω σὰν ἀδέλφια μου! Σὰν ἀδέλφια μου πραγματικά! Ποτὲ δὲν σκέφθηκα κακὸ γιὰ σᾶς! Ἀμέτρητες φορές, κ' ἐγὼ καὶ ἡ Τζέιν, κινδυνέψαμε τὴ ζωὴ μας γιὰ νὰ σᾶς βοηθήσουμε. Γιὰ νὰ σᾶς σώσουμε ἀπὸ τὰ χέρια θεριῶν κι ἀνθρώπων!

»Ὁμως ἀπὸ σᾶς δὲν ἀκούσαμε ποτὲ μιὰ καλὴ κουβέντα. Δὲν εἶδαμε ποτὲ μιὰ καλὴ σὰς πράξι! Ἀντίθετα: πάντοτε μᾶς κυνηγᾶτε. Ζητᾶτε τὸν ἐξευτελισμὸ, τὴν καταστροφή, τὸν θάνατό μας!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας σταματᾷ νὰ πάρῃ ἀνάσα. Καὶ συνεχίζει πάλι ἡ Τζέιν:

— Μὰ γιὰτί μᾶς μισήτε τόσο; Γιὰτί δείχνετε πάντα σ' ἐμᾶς τέτοια κακία; Γιὰτί θέλετε νὰ μᾶς δολοφονήσετε;

Ὁ Γκαοῦρ μουγγρίζει μὲ σφιγμένα δόντια:

— Γιὰτί πρέπει ἐμεῖς νὰ γίνουμε οἱ Ἀρχοντες τῆς Ζούγκλας. Ἐσεῖς εἴσαστε ἀνάξιοι γιὰ τὸ θρόνο τῆς ἀπέραντης κι ἀγρίας αὐτῆς χώρας!

Τὰ λόγια τοῦ μελαψοῦ γίγαντα συμπληρώνει ἡ Ταταμπού:

— Τὸ καλύτερο λοιπὸν ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε εἶναι νὰ ξεκουμπιστῆτε ἀπ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ. Νὰ πᾶτε στὸ διάβολο μιὰ γιὰ πάντα! Οὔτε ἐμεῖς, οὔτε οἱ ἰθαγενεῖς μπορούμε νὰ σᾶς ἀνεχθοῦμε περισσότερο! Αὐτὴ ἡ ἀγιάτρευτη καλωσύνη σας θὰ μᾶς κααστρέψει, Ταρζάν...

Ὁ Γκαοῦρ καγχάζει:

— Χά, χά, χά! 'Η «καλωσύνη» τους, Ταταμπού, δέν εἶναι δυστυχῶς καλωσύνη. Εἶναι δειλία! Μονάχα ἕνας ἀνάνδρος καὶ τιποτένιος συγχωρεῖ τοὺς ἐχθροὺς του. 'Ενας γενναῖος ἄνδρας δέν συγχωρεῖ ἀλλὰ ἐξοντώνει τοὺς ἐχθροὺς αὐτοὺς!

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας κάνει μιὰ τελευταία ἀπόπειρα συμφιλίωσης:

— Ἐλάτε, καλὰ μας ἀδέλφια». Ἄς ξεχάσουμε πιά τὰ περασμένα. Ὅσο κι ἂν φταίξατε, σᾶς συγχωροῦμε... Ἄς δώσουμε τώρα τὰ χέρια.

Ἄς γίνουμε φίλοι εἰλικρινεῖς. Ἄς μὴ ξαναχωρήσουμε ποτὲ πιά!

Ἡ Ταταμπού συμβουλεύει τὸν Σύντροφό της:

— Πρόσεξε Γκαούρ! Πρόσεξε νὰ μὴ σὲ ξεγελάσουν μὲ τίς κλάψεις. Ὅλ' αὐτὰ τὰ λένε γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὸ θρόνο τους!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἀποκρίνεται στὸν Ταρζάν, ἔτοιμος νὰ χυθῇ καὶ νὰ τὸν κατασπανά χυθῇ καὶ νὰ τὸν κατασπάρῃ μὲ τὸ μαχαίρι ποὺ σφίγγει :

— Ὅχι! Ποτὲ ἐγὼ ἕνας



Ἡ πανώρια Ταταμπού τραβάει τὸ πιστόλι της. Πυροβολεῖ κατὰ στήθα τὴν Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας!

"Ελληνας, δὲν θὰ καταδεχτῶ νὰ γίνω φίλος ἑνὸς Ἑγγλέζου !

Καὶ προσθέτει ἄγρια καὶ ἀπειλητικά :

— Ἐμπρὸς λοιπόν : Δεῖχτε μας τὶς πλάτες σας καὶ πηγαίντε στὸ διάβολο ! Ἀλλοιῶς θάχετε νὰ λογαριασθῆτε μὲ τὸ μαχαίρι μου !

— Καὶ μὲ τὸ πιστόλι μου ! συμπληρώνει ἡ Ταταμπού !

Ὁ Ταρζάν οὐβαρεῦει τώρα. Καὶ πετώντας μὲ περιφρόνησι πέρα τὸ ρόπαλό του, μουρμουρίζει :

— Ἔστω Γκασούρ ! Ἀφοῦ ἐπιμένετε νὰ μᾶς σκοτώσετε, εἰσαπτε λεύτεροι νὰ τὸ κάνετε ! Ἐμπρὸς λοιπόν : Χυθῆτε πάνω μας, ὁ ἕνας μὲ τὸ μαχαίρι κι ὁ ἄλλος μὲ τὸ πιστόλι του... Μὰ ἔνα νὰ ξέρετε : Πῶς οὐτ' ἐγώ, οὔτε ἡ συντροφισιά μου θὰ καθήσουμε μὲ σταυρωμένα χέρια ! Κι ἂς εἰμαστε ἀσπλοί !

Ταυτόχρονα δυνατὸς πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ...

Ἡ Τζέιν δέχεται κατάστηθα τὸ πυρωμένο βλήμμα τῆς Ταταμπού !

Ἐνα πονεμένο βογγητὸ ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χεῖλια της. Σωριάζεται κάτω. Σπαράζει γιὰ λίγες στιγμές. Τέλος ἀπομένει ἀκίνητη. Σὰν νεκρή !

Ταυτόχρονα ὁ Γκασούρ, μὲ σηκωμένο τὸ δεξιὸ χεῖρι πού σφίγγει τὴ λαβὴ τοῦ μαχαίριού του, χύνεται ἀκράτητος πάνω στὸν Ταρζάν. Κάνει νὰ καρφώσει, μὲ λύσσα, τὴν ἀστραφτερὴ λάμα στὴν καρδιά του.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγλας, παραμερίζοντας ἀπότομα, κάνει ν' ἀποφύγῃ τὸ θανατερὸ κτύπημα. Ὅμως σκοντάφτει σὲ μιὰ πέτρα πού θρίσκεται πλάι. Καὶ σωριάζεται μπρούμυτα κάτω...

Ὁ μελαψὸς Γίγαντας ἐνεργεῖ σὰν δειλὸς καὶ ἀνάνδρος δολοφόνος. Ἀντὶ νὰ περιμένῃ νὰ σηκωθῇ ὁ ἀντίπαλός του, σκύβει ἀμέσως πάνω του. Ξανασηκώνει τὸ μαχαίρι. Κάνει τώρα νὰ τὸν κτυπήσῃ στὴ ράχι !

Ὅμως οὔτε αὐτὴ τὴ φορὰ προφταίνει...

Ὁ Ταρζάν, πού στὸ μεταξὺ ἔχει ξεζαλιστῇ ἀπὸ τὸ πέσιμο, τινάζει ἀπότομα καὶ μὲ δύναμι τὸ κεφάλι του. Δίνει μιὰ τρομακτικὴ κουτουλιά στὰ γόνατα τοῦ Γκασούρ. Τὸν γκρεμίζει ἀνάσκαϊλα κάτω. Ἀμέσως πετιέται ὀρθός. Ἐμποδίζει τὸν μελαψὸ γίγαντα νὰ ξανασηκωθῇ. Ἐνῶ ταυτόχρονα τὸν ἀφήνει ἀναίσθητο μὲ μιὰ φοβερὴ γροθιά του στὸ κεφάλι.

Ἡ Ταταμπού πού εἶχε σατίσει παρακολουθώντας τὸν ἀπροσδόκητον αὐτὸν θρίαμβο τοῦ Ταρζάν, συνέρχεται τώρα. Προτείνει τὴ ζεστὴ ἀκόμα κάννη τοῦ πιστολιοῦ της πρὸς τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Κ' ἐνῶ τραβάει μὲ λύσσα τὴ σκανδάλῃ, μουγγρίζει :

— Σκύλε ! Πέθανε λοιπόν κ' εὐὸ !

Ὅμως ἀλλοίμονο : Πυροβολισμὸς δὲν ἀντηχεῖ αὐτὴ τὴ φορὰ ! Τὸ πιστόλι τῆς μελαψῆς Ἑλληνίδας δὲν εἶχε στὴ

θαλάμη του, παρά μία μονάχα σφαίρα. Αυτήν που έρριξε, πριν λίγες στιγμές, σ'α στήθεια τής άμοιρης Τζέιν !

Ή Ταταμπού, άοπλη πιά και άνίκανη ν' άντιδράση, βρίσκεται τώρα στή διάθεση του γιγαντόσωμου και χερσόδυναμου Ταρζάν !

Όμως ο "Αρχοντας τής Ζούγκλας δέν ζητάει νά έκδικησθί τόν άδικο χαμό τής πολυαγαπημένης του συντρόφισσας.

"Ασπλος καθώς είναι κι αυτός, και μέ μάτια θουρκωμένα από τόν πόνο, σηκώνει στήν άγκαλιά του τήν ανίσθητη και θαρειά κτυπημένη Τζέιν. Τέλος, ρίχνοντας μία ματιά συμπόνιας στήν πανώρια μελαψή Γυναίκα, τή συμβουλεύει :

— Φρόντισε νά συνεφέρης τόν άγαπημένο «άδελφό» μου. Άναγκάστηκα νά κτυπήσω τόν Γκαούρ στο κεφάλι γιά νά τόν έμποδίσω νά γίνη δολοφόνος !

Ήμέσως, γυρίζει άργά. Προχωρεί μέ τό πολύτιμο φορτίο του παίρνοντας κατεύθυνσι πρós τή Δύσι. Πρós τή μακρινή άρχοντική Σπηλιά του.

Τά σατανικά μαυροπράσινα μάτια τής κακίας Έλληνιδας λάμπουν τώρα θανατερά. Σάν μάτια Χάρου !

Και νά: Μ' ένα άστραπιαίο πήδημα πειρασμένης τίγρης, χύνεται πρós τήν κατεύθυνσι του Ταρζάν που φεύγει. Και μέ τή λαβή του πιστολιού της του δίνει τρομερό κτύπημα στο πίσω μέρος του κεφαλιού.

Ό "Αρχοντας τής Ζούγκλας γέρνει άμέσως πρós τά πίσω, θυάζοντας θραχνό πονεμένο θογγητό. Και σωριάζεται άμέσως άνάσκελα κάτω. Στήν πώσι του παρασύρει και τήν ανίσθητη Τζέιν.

Απομένουν τώρα και οι δύο τους στο έδαφος άκίνητοι σάν σκοτωμένοι !

Ή Ταταμπού καγχάζει μέ άνείπωτη ψυχική ήδονή :

— Έπί τέλους! Ή Ζούγκλα καθάρισε από σās, παληόσκυλα! Χά, χά, χά!

Ήμέσως σηκώνει μία μεγάλη θαρειά πέτρα. Έτοιμάζεται νά δώση μ' αυτήν τή χαριστική βολή στά δύο της θύματα...

Θά τσακίση πρώτα τό κεφάλι του Ταρζάν. Ύστερα τής Τζέιν...

Όμως ξαφνικά μία αγέρωχη φωνή σχίζει τόν άέρα :

— "Άλτ και παραπόδα, κυρά Λουκούμω μου! "Αν γουστάρης νά τούς καθαρίσης, φώναξέ με νά τούς... σφάξω !

Ή πανώρια Έλληνίδα που άκούει τή φωνή του Ποκοπίκο, σταματάει. Μέ τήν πέτρα σηκωμένη ψηλά κυττάζει παραξενεμένη τό Νάνο. Άές και τόν αντικρύζει γιά πρώτη φορά στή ζωή της...

Ταυτόχρονα ανθρώπινες δμιλίες άκούγονται πίσω από τούς πρώτους χοντρούς κορμούς τών θεόρατων δέντρων που πλαισιώνουν τό ξέφωτο. Και κάτι παράξενοι μεταλλικοί θόρυβοι !

Ό Ποκοπίκο, γυρίζοντας

άμέσως κυττάζει πρὸς τὸ μέρος ποῦ ἀκούγονται οἱ ὀμιλίες καὶ οἱ μεταλλικοὶ θόρυβοι. Τὰ μάτια του γουρλώνουν ἀπὸ κατάπληξι.

Μιά ἀγρία φωνὴ λευκοῦ φθάνει στ' αὐτιά του :

— Ἐσὺ ποιὸς εἶσαι ; Γιά ἔλα ἐδῶ...

Ὅμως ὁ Νᾶνος τὸ βάζει στὰ πόδια σὰν κυνηγημένο μαῦρο ποντικάκι. Πρὶν περάσουν λίγες στιγμὲς ἔχει χαθῆ πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους καὶ γὰρ πυκνὰ χαμόκλαδα !

Ἡ Ταταμπού, ποῦ εἶχε σταματήσει τὸ δολοφονικὸ ἔργο της μὲ τὴν ἐμφάνισι τοῦ Ποκοπικό, ἐτοιμάζεται τώρα νὰ τὸ συνεχίσῃ. Νὰ τὸ ἀποτελειώσῃ.

Καὶ νὰ :

Ξανασηκώνει τὴ μεγάλη θαρεῖα πέτρα πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν δυὸ ἀναίσθητων συντρόφων: Τοῦ Ταρζάν καὶ τῆς Τζέιν. Ἐνῶ κάτω καὶ πλάι της θρίσκεται ἀκίνητος, σὰν σκοτωμένος, ὁ Γκαούρ !

.....

Ο ΠΟΚΟΠΙΚΟ...

«ΤΡΕΛΛΟΣ»!

.....

Λαχανιασμένος ἀπὸ τὸ τρέξιμο, ὁ Ποκοπικό, φθάνει κάποτε στὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Ἐξω ἀπ' αὐτὴν, κάθετα σὲ μιὰ πέτρα, ἡ «Μαύρη Γόησσα» Χουχού :

— Καλῶς τὸ χρυσό μου ! Καλὲ ποῦ γύριζες, γλύκα μου, ποῦ κακοψόφο νάχης, μὲ

συγχωρεῖτε κιδλας ;!

Ὁ Νᾶνος φαίνεται πολὺ ἀνήσυχος :

— Εἰν' ἐδῶ ὁ Κραγιαμπού ; τὴ ρωτάει.

— Καλὲ ὄχι. Κι αὐτὸς καὶ ἡ ὁμορφονειὰ του ἡ... ἀσημομούρα, μετώκησαν εἰς τὴν διπλὴν Σπηλαίαν των. (*)

Καὶ τὸν ρωτάει μὲ τὴ σειρὰ της τώρα κι' αὐτή :

— Καλὲ τί τρέχεις «Ἀντρακλά» μου. Συμβαίνει τίποτις σοβαρώδες ;

Ὁ Ποκοπικό τῆς ἐξηγεῖ... «τηλεγραφικά» :

— Ταρζάν, Τζέιν, Γκαούρ, Θεὸς σχωρέσ' τοὺς. Κυρὰ Λουκούμω...

Μὰ δὲν προφθαίνει νὰ τελειώσῃ. Τὴν ἴδια στιγμὴ, σὸ ἀνοιγμα τῆς Σπηλιάς παρουσιάζεται ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας καὶ ἡ Συντρόφισσά του.

Ὁ Νᾶνος τοὺς κυττάζει κατάπληκτος :

— Μπραβόοο ! Βρὲ πότε προλάθατε κιδλας... ν' ἀναστηθῆτε ;! Πότε προλάθατε νὰ ξαναγυρίσῃτ' ἐδῶ ;! Πουλιὰ μὲ φτερούγες εἰσαστε ;! Πολὺ σὰς γουστάρω, ἀδερφέ μου !

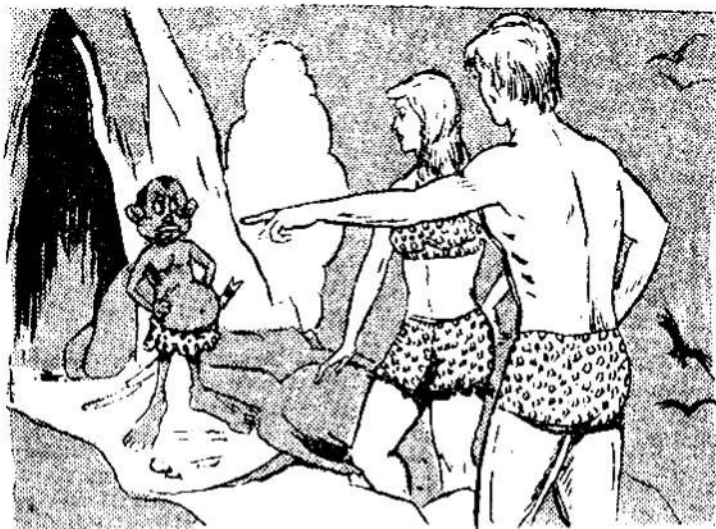
Ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Τζέιν δὲν καταλαβαίνουν τί τοὺς λέει.

— Τί θέλεις νὰ πῆς ; τὸν ρωτᾶνε.

Ἡ Χουχού τὸν δικαιολογεῖ :

— Κάτι θέλει νὰ πῇ, τὸ

— (*) Ὁ Κραγιαμπού καὶ ἡ Βάντα ζοῦνε, σὰν ἀδέλφια, σὲ δυὸ σπηλιὲς ποῦ τὰ ἀνοίγματα τοὺς βρίσκονται πλάι-πλάι.



Ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Τζέιν ρωτᾶνε τὸν Ποκοπίκο:
—'Εδῶ, σ' αὐτὴ τῇ Σπηλιά, μένουν ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμπού;

χρυσό μου, μὰ δὲν ξέρει τί...
λέει!

Ὁ Ποκοπίκο συνεχίζει :

— Φτηνά τὴ γλυτώσατε, ἀ-
δερφέ μου, ἀπ' τὴν Ταταμπού-
κα. Ἀπορῶ πῶς μ' αὐτὴ τὴν
πετράρα πού εἶχε σηκώσει,
δὲν ἔκανε τίς κεφαλές σας
σάν... λαγάνες τῆς Καθαρο-
δευτέρας!

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας καὶ ἡ Συντρόφισσά του,
τὸν κυττάζουν χαμένα. Καμ-
μιὰ ἔννοια δὲν μποροῦν νὰ
θγάλουν ἀπὸ τὰ λόγια του.

Ἡ Πυγμαία τοὺς ἐξηγεῖ :

— Καλὲ θὰ μουρλάθηκε τὸ

καψερὸ ἐξ ὑπαιτιότητος μου !
Μὲ ἤγαπεί ἐρωτικῶς τὸ φου-
καριάρικο! Πλὴν ὅμως ἐγὼ
σημασία δὲν τοῦ δίνω! Καθό-
τι δὲν εἶμαι γιὰ τὰ μούτρα
του! Τὸ ὁποῖον τοῦ σάλεψε
τὸ λογικὸ τῆς καρδίας του.
Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Ποκοπίκο, πού ἐξακολου-
θεῖ νὰ κυττάζῃ μὲ ἀνοικτὸ
στόμα τὸν Ταρζάν καὶ τὴ
Τζέιν, ρωτᾷ τὴν Τζέιν.

— Κι ὁ Γκαουράκος τί ἀ-
πόγινε; Ἡ Ταταμπούκα πού
πῆγε; Κ' ἐκεῖνοι οἱ ἄλλοι μὲ
τά...

Μὰ δὲν προφθαίνει νὰ τε-

λειώση τῇ φράσει του.

Ὁ Ταρζάν, πού στο μεταξὺ ἔχει χάσει τὴν ὑπομονή, τινάζει τὴ φοβερὴ ποδάρρα του. Τοῦ σερβίρει μιὰ καλοσυγυρισμένη κλωτσιὰ στὰ πινά.

Ὁ Νάνος, διαγράφοντας καμπύλη τροχιά στὸν ἀέρα, πέφτει — σκάζοντας σὰν καρπούζι — δέκα βήματα μακριά!

Ὅπως πετιέται ἀμέσως ὀρθός, Τρίβει γιὰ λίγο τὰ πονεμένα του... καπούλια. Καὶ τέλος, τὸ βάζει στὰ πόδια πρὸς τὴν ἀνατολή. Τρέχει γιὰ τὸ θεόρατο πέτρινο θουνό...

Καθὼς προχωρεῖ, σκαρώνει γρήγορα κ' ἓνα θλιβερό στιχάκι του. Τὸ σιγανотραγουδάει μελαγχολικὰ καὶ φάλλτσα:

«Μυστηριώδες πράγματα
συμβαίνουνε στὴν πλάσι!
Ποῦ μόνο νὰ τὸ σκέφτεσαι,
σοῦ φεύγει τὸ... καφάσι!
Καὶ φτοῦ μου νὰ μὴ βασκωθῶ
κοντεύω πιά νὰ τρελλαθῶ!...»

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟΣ!

Λαχανιασμένος πάλι ὁ Ποκοπικό φθάνει στοὺς πρόποδες τοῦ περηφάνου Ἑλληνικοῦ θουνού. Σκαρφαλώνει σὰν μαύρη κατσαρίδα ἐπάνω. Φθάνει ψηλά στὴν κορφή.

Κανένας δὲν βρίσκει, ἐκεῖ. Ἀπόλυτη ἡσυχία βασιλεύει...

— «Ἐ, μπαρμπανοικοκυραῖοι! φωνάζει. Τί, ἀπὸ τὰ τρία, συμβαίνει: Ἀπουσιάζετε; Λεί-

πετε; Γιὰ δὲν εἶσασι' ἐδῶ;

Μὰ καὶ πάλι: Κανένας δὲν τοῦ ἀποκρίνεται.

Ὁ Ποκοπικό μурμουρίζει: — «Ἐμ, θέβαια. Πῶς νὰ θρискόσασι' ἐδῶ, ἀφοῦ εἶσασι' ἐκεῖ κάτω στοῦ ξέφωτο!

Καλοῦ - κακοῦ ὅμως προχωρεῖ στ' ἀνοιγμα τῆς πέτρινης σπηλιάς τους. Μπαίνει μέσα...

Καὶ νά: Τὰ μεγάλα κωμικά μάτια του γουρλώνουν πάλι σὰν λουκουμάδες πού πέφτουν σὲ καφτὸ λάδι. Ψιθυρίζει χαμένα:

— Ἀμάσαν! Ἐνθάδε εἰσαστε κ' ἐσεῖς; Ἄν δὲν τρελλαθῶ θά μοῦ... στρίψη, ἀδερφέ μου!

Καὶ νὰ τί ἔχουν ἀντικρύσει τὰ γουρλωμένα μάτια του:

Ὁ Γκαούρ εἶναι ξαπλωμένος ἀνάσκελα στὰ στρωσίδια του! Φαίνεται πολὺ ἀνήμεπος. Τὸ πρόσωπο καὶ τὸ κορμί του εἶναι κίτρινα.

Πλάϊ του θρискεται ἀνακαθισμένη ἡ πανώρια μελαψὴ συντρόφισσά του. Τοῦ παραστέκει μελαγχολικὴ. Βαρεῖα θλιμμένη.

Μόλις βλέπει τὸν Ποκοπικό νὰ παρουσιάζεται μπροστά, φέρνει τὸν δείκτη τῆς δεξιᾶς παλάμης της στοῦ στόμα:

— Σσι! τοῦ κάνει πολὺ - πολὺ σιγά.

Ὁ Νάνος σοβαρεύει τώρα. Γονατίζει πλάϊ της. Τὴ ρωτᾷ μὲ θαυμασμό:

— Ἀκόμα νὰ συνέρθη, ὁ φουκαρᾶς; Πῶς κατάφερες νὰ τὸν ἀνεβάσης στὰ βράχια; Μπράβο, κυρά Λουκούμω!

Ούτε... χαμάλης νάσουνα !

Ἡ Ταταμπού τὸν κυττάζει χαμένα. Σάν νά μὴν καταλαβαίνει τὰ λόγια του :

— Τί θέλεις νά πῆς; τὸν ρωτᾷ πιθυριστά.

Ὁ Ποκοπίκο χαμογελάει :

— Μὰ τὸ κορόϊδο κάνεις τώρα; Ἀφοῦ σὰς εἶδα μὲ τὰ μάτια τῶν ὀφθαλμῶν μου!

Ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα καὶ πάλι δὲν μπορεῖ νά καταλάβῃ. Θαρρεῖ πὼς θὰ εἶναι κάποιο ἀπὸ τὰ συνηθισμένα χορατὰ τοῦ Νάνου.

— Σσ! τοῦ ξανακάνει. Ὁ Γκαοῦρ εἶναι θαρεῖά ἄρρωστος. Τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες θρίσκεται κάτω μὲ δυνατὸ πυρετὸ... Δὲν ξέρω τί νά κάνω!

— Πῶς;! κάνει ὁ Ποκοπίκο, σὰ νά τὸν κτύπησε κεραυνὸς στὸ κεφάλι. Τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες θρίσκει ἐδῶ στὴ Σπηλιά;

— Ναί...

— Καὶ δὲν θυγῆκε ἔξω; Δὲν κατεβήκατε καθόλου ἀπὸ τὸ βουνό σας, θέλω νά πῶ;

— Μὰ τρελλαθήκες, παιδί μου; τοῦ κάνει ἡ Ταταμπού. Ὁ Γκαοῦρ χαροπαλεύει αὐτὲς τίς μέρες. Κινδυνεύει νά πεθάνῃ!

Ὁ Νᾶνος ἔχει σαστίσει ! Δὲν καταλαβαίνει πιά τίποτα ἀπ' ὅσα θιέπει καὶ ἀκούει.

Σάν πραγματικὰ τρελλὸς τώρα τὴ ρωτᾷ :

— Καὶ τὴν πέτρα γιατί τὴν εἶχες σηκώσει. Γιατί ζητοῦσες νά κάνης λαγάνες τὸ κεφάλι τους; Γιατί δὲν μοῦ σφύραγες κλέφτικα, νά πεταχτῶ

ἐγὼ νὰ τοὺς... σφάξω!

Ἡ Ταταμπού ἔχει πάψει πιά νά δίνει σημασία στὰ λόγια του. Σίγουρα ὁ καυτερός ἥλιος τῆς Ζούγκλας, θὰ ἔχη «κλουθιάνη» τὸ κεφάλι του.

— Ἀκουσε, Ποκοπίκο! τοῦ λέει. Ὅπως θιέπεις, εἶμαι μονάχη μου ἐδῶ πάνω μαζὶ μὲ τὸν ἄρρωστο. Ἦθελα νά εἰδοποιήσω τὸν Ταρζάν, μὰ πὼς νά φύγω; Κᾶνε μου λοιπὸν τὴ χάρι νά πεταχτῆς ἐσὺ μέχρι τὴ σπηλιά του. Νὰ τοῦ πῆς πὼς ὁ Γκαοῦρ εἶναι θαρεῖά ἄρρωστος. Φοβᾶμαι πὼς ἔχει κίτρινο πυρετὸ! Πήγαινε ἀμέσως σὲ παρακαλῶ. Κοντεύω νά τρελλαθῶ μονάχη μου...

Καὶ προσθέτει σὰ νά παραμιλᾷ :

— ὦ, ἂν μπορούσα νά φέρω ἐδῶ τὴ γιάτρισσα Χούλχα !

— Ἐν τάξει! μουρμουρίζει ὁ Νᾶνος. Θὰ πάω, ἀδερφοῦλα μου. Ὅμως μ' αὐτὰ πού εἶδα καὶ πού γλέπω, τὸ εἶπα καὶ τὸ ξαναλέω: Γιὰ θὰ τρελλαθῶ, γιὰ θὰ μοῦ στρίψῃ! Μέσος ὁρος δὲν ὑπάρχει!

Καὶ πηδώντας σάν φύλλος, κάνει νά θυγῇ ἀπὸ τὴ σπηλιά...

ΑΝΕΞΗΓΗΤΟ ΦΕΡΣΙΜΟΙ

Μὰ στὸ ἀνοιγμὰ τῆς παρουνιάζονται, τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Τζέιν.

— Ἐδῶ, σ' αὐτὴ τὴ σπηλιά, μένουν ὁ Γκαοῦρ κ' ἡ Ταταμπού; ρωτᾷνε.

Ὁ Ποκοπίκο κουνάει τὴν κεφάλαι του:

— «Ἀμνηστία» πάθατε, ἀδερφέ μου. Ἡ τὸ κορόϊδο κάνετε πάλι; Πρώτη θολὰ δηλαδὴς ἐρχόσαστε ἐνθᾶδε; Καὶ δείχνοντάς τους τοὺς δυὸ μελαψοὺς συντρόφους, κάνει τίς... ἀπαραίτητες ουστάσεις :

— Ἰδοὺ ἡ Ταταμπούκα ἡ λουκουμοειδὴς καὶ πετιμεζώδης. Ἰδοὺ καὶ ὁ Γκαούρακας ὁ μαντραχαλοειδὴς καί... ἐτοιμοθανατώδης. Ὀλέ!

Ὁ Ταρζάν γνέφει σὲ μερικoὺς μαύρους ποὺ βρίσκοντ' ἐξω ἀπὸ τ' ἀνοιγμὰ τῆς σπηλιάς.

— Δέσ' τε τους καὶ πᾶρ' τε τους ἀπ' ἐδῶ. Φέρτε τους γρήγορα στὸ ξέφωτο...

Οἱ Μαῦροι μπαίνουν μέσα στὴ σπηλιά. Τέσσερες ἀπ' αὐτοὺς ἀρπάζουν στὰ ὀκτῶ μπράτσα τους τὴν Ταταμπού. Τὴ δένουν χειροπόδαρα. Δυὸ ἄλλοι δένουν τὸν Γκαούρ ποὺ βρίσκεται σὲ ἀφασία ἀπὸ τὸν ψηλὸ πυρετό.

Τέλος, φορτώνονται καὶ τοὺς δυὸ. Βγαίνουν ἀπὸ τὴ σπηλιά. Κι ἀρχίζουν νὰ κατεβαίνουν, μὲ προσοχή, τὰ τρομακτικὰ βράχια...

Τὸ Ἀρχοντικὸ ζευγάρι τῆς Ζούγκλας τοὺς ἀκολουθεῖ.

Ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα ξεφωνίζει μὲ φρίκη καὶ ἀπόγνωσι, σπαράζοντας — δεμένη καθὼς εἶναι — πάνω στίς ράχες τῶν Ἀραπάδων :

— Γιατὶ Ταρζάν; Γιατὶ τὸ κάνετε αὐτό; Ὁ Γκαούρ εἶναι ἐτοιμοθάνατος! Θὰ ξεψυχήσει

στὸ δρόμο!

Ὁ Ποκοπίκο ἔχει ἐξαφανιστῇ. Τὴ στιγμή πού μπήκαν στὴν πέτρινη σπηλιά οἱ Μαῦροι, θρῆκε τὴν εὐκαιρία καὶ ξέφυγε... Πηδώντας σὰν ἀγριοκάτοικο τ' ἀπόκρυμνα βράχια, ἔφθασε κάτω στοὺς πρόποδες. Καὶ τρέχοντας πάλι, πῆρε τὸ δρόμο πρὸς τὴ δύσι. Τραβάει γιὰ τὴ Σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Καθὼς προχωρεῖ, μὲ τέτοια ταχύτητα πού οἱ φτέρνες κτυποῦν σ' αὐτιά του, μурμουρίζει:

— Αὐτὴ τὴ θολὰ θὰ φτάσω στὴ Σπηλιά πρώτος! Ὁ Ταρζανᾶκος κ' ἡ συζυγάτα του δὲν θὰ μὲ προλάβουνε γιὰ νὰ τοὺς... ξαναβρῶ ἐκεῖ. Ἀμέεε;!

Καὶ ξαναισκάει ἕνα ἄλλο, φρέσκο - φρέσκο, ἀλλὰ τρελλὸ στιχάκι του:

«Ἀπὸ τὴν Πόλι ἔρχομαι
καὶ στὴν κορφή κανέλλα!
Σήκωσε τὰ μπατζάκια σου,
νὰ μὴ βραχῇ ἡ... ὀμπρέλλα!
Κοντεύω πιά νὰ τρελλαθῶ
καὶ φοῦ μου νὰ μὴν βασκαθῶ»

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Ὁ Ποκοπίκο ἔχει προχωρήσει ἀρκετά. Πλησιάζει πιά νὰ φθάσῃ στὴν περιοχὴ τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

— Ξαφνικά, ποδοβολητὸ ἀνθρώπινο φθάνει σ' αὐτιά του.

Ἡ πυκνὴ καὶ ἄγρια θλάστησι τὸν ἐμποδίζει νὰ δῇ ἀμέσως.

Κα νά: Πρὶν περάσουν λίγες στιγμές ἀντικρύζει κατὰ-πληκτος δυὸ ἀνθρώπους. "Ερχονται ἀπὸ τῆ Δύσι, ἀκολουθώντας ἀντίθετη κατεύθυνσι ἀπ' αὐτόν. Καὶ προχωροῦν πρὸς τὴν ἀνατολή...

Εἶναι ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Τζέιν!

Ὁ Νᾶνος κάτι θέλει νὰ τοὺς πῇ, μὰ ἡ φωνὴ κόβεται στὸ λαρύγγι του. Γιά λίγες στιγμές ἔχει πάθει γλωσσοδέτη.

Πρώτη ἡ Τζέιν τὸν ρωτάει :

— Μὰ γιατί μᾶς κυττᾶς ἔ-

τσι, Ποκοπίκο; Ποῦ πηγαίνεις τρέχοντας;

Ἐκεῖνος καταφέρνει τέλος νὰ ψελλίσῃ :

— Ἐσεῖς... Ἐσεῖς ποῦ παγαίνετε;

— Στὸ θουνὸ τοῦ Γκαοῦρ ! ἀποκρίνεται ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας. Εἶναι τώρα τρεῖς μέρες ποῦ δὲν ἔχει φα-νὴ...

Ὁ Ποκοπίκο ξαναρωτᾷει χαμένα :

— Ποῦ εἶπατε πὼς πηγαίνετε ;

— Στὸ θουνὸ τοῦ Γκαοῦρ ! τοῦ ξαναλένε κ' οἱ δυὸ τώρα



Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀντικρύζει τὴ συντροφισσά του στὰ χέρια τῶν Μαύρων. Καὶ χύνεται ἀκράτητος νὰ τὴ σώσῃ!...

μαζί.

«Ο Νάνος κάνει μιά κίνησι
μέ το χέρι του :

— Περιστόν! Δέν χρειάζε-
ται νά πάτε !

— Γιατί;

— Καθότι θρискόσατε...
έκει! Σας είδα μέ τούς όφθαλ-
μούς τών ματιών μου!

Οί δυό Ἀρχόντες τῆς Ζούγ-
κλας κυτάζονται χαρακτηρι-
στικά κι ἀήσυχα.

— Μά τί ἔχεις πάθει σήμε-
ρα, παιδί μου; τόν ρωτᾶνε.
«Ολο παράξενα πράγματα λές!
Χάσαμε τό μυαλό μας!

«Ο Ποκοπίκο ἀναστενάζει:

— «Χάσατε τό μυαλό σας»
μέ αὐτά πού λέω; Καί πού
νά γλέπατε, ἀδερφέ μου, αὐ-
τά πού γλέπω! Θά χάνατε ὁ-
χι τό μυαλό σας, μά καί τίς
κεφάλες σας ὀλάκερες, μαζί
μέ τούς... σβέρκους!

«Ο Ταρζάν τόν συμβουλεύει
μαλακά :

— Πήγαινε στή σπηλιά μας,
παιδί μου. Δέν εἶσαι καλά,
φαίνεται. Κάτι ἔχεις πάθει σή-
μερα... Ἡ Χουχού θά σέ πε-
ριποιηθῇ...

Καί οἱ δυό λευκοί Σύντρο-
φοί ξεκινᾶνε... Συνεχίζουν
τὴν πορεία τους πρὸς τό θεό-
ρατο πέτρινο βουνό...

«Ο Ποκοπίκο τοὺς παρακο-
λουθεῖ, γιά λίγο, νά ξεμα-
κραίνουν. Τέλος γυρίζει κι αὐ-
τός. Προχωρεῖ, σάν ὑπνωτι-
σμένος, γιά τὴ Σπηλιά τους,
μουρμουρίζοντας :

— Κατὰ πού φαίνονται τὰ
πράγματα, πολὺ γρήγορις θά
τρακάρω σὸ δρόμο καί τόν
... Ποκοπίκο !

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...

«Ο Νάνος προχωρεῖ τώρα
μέ θιάσι. Ξαναφθάνει γρήγο-
ρα στὴν περιοχή πού θρискε-
ται ἡ ἀρχοντική Σπηλιά. Μά
καθὼς πλησιάζει, ἀκούει τὴ
φωνή τῆς κατάπληκτης Χου-
χοῦς :

— Καλέ σάν τὰ χιόνιααα !
Καλωσωρίσατε καλέ! Καλέ
πῶς ἦταν αὐτὸ νά μάς θυμη-
θῆτε καί νά κοπιᾶσετε σὸ
φτωχικό μας;

Μέ μερικά γρήγορα πηδή-
ματα ὁ Ποκοπίκο φθάνει
μπροστά σὸ ἀνοιγμα τῆς
σπηλιάς... Τὰ μάτια του,
αὐτὴ τὴ φορά, ὄχι μόνο γουρ-
λώνουν, μά κάνουν νά πετα-
χτοῦν ἔξω ἀπὸ τίς κόγχες
τους :

Μπροστά του — ἐκτός ἀπὸ
τὴν Πυγμαῖα — ἀντικρύζει
τόν... Γκαοῦρ καί τὴν Τατα-
μπού!

Τόν Γκαοῦρ, πού, πρὶν λί-
γο, εἶχε ὀδηγετομοθάνατο νά
τόν δένουν καί νά τόν παίρ-
νουν οἱ Ἀραπάδες. Αὐτόν
ξαναβλέπει τώρα λυτὸν καί
ὕγιέστατον !

— Ἀμάν, ἀδερφέ μου !
τοὺς κάνει χαμένα. Πότε τοὺς
ξεφύγατε κιόλας καί φτάσατ'
ἐδῶ; Μά κ' ἐσεῖς; πτηνά μέ
πτεροῦγες εἰσαστε ;

Ἐκεῖνοι ρωτᾶνε τοὺς δυό
Νάνους σοβαρά - σοβαρά :

— Ἐδῶ σ' αὐτὴ τὴ σπηλιά
μένουμε ὁ Ταρζάν καί ἡ
Τζέιν ;

Τὸ τσουλούφι τῆς Χουχοῦς
ἀνατριχιάζει. Ψιθυρίζει σά

νά κάνη τὴν προσευχή της :

— Καλὲ μέγας εἰσαι Κύριε καὶ θαυμασὰ τὰ ἔργατά σου! Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας! Καλὲ πρῶτην θολάν ἐρχόσαστε ἐνθάδε καὶ δὲν ξέρετε ; Μπάς καὶ μουργαθήκατε, Ἀφεντάδες μου, μέ... ξανα-συγχωρεῖτε κιδλας! ;

Ὁ Ποκοπικό πὺ νοιώθει τὰ μυαλά του ν' ἀνακατεύωνται σὰν φάθα, ρωτᾷει σοδαρός τὴ Χουχού :

— Δὲν μοῦ λές, μωρὴ Μαμ-ζέλ... ;

— Καλὲ τί, χρυσό μου ;

— Γιὰ τήρα με καλὰ καὶ πέσ' μου ;

— Τί καλέ ;

— Ὁρθὸς τυγχάνω, γιὰ... πλαγιαστός ;

— Καλὲ ὀρθὸς κι ὀλόρθος, γλύκα μου!

Ὁ Νᾶνος ἀποφαίνεται μὲ πεποίησι :

— Τότες ἐντάξει: Αὐτὸ θὰ πῇ πὼς δὲν ... κοιμᾶμαι. Οὔτε καὶ πὼς ὄνειρεύομαι !

Ὁ μελαψὸς γίγαντας καὶ ἡ πανώρια Ἑλληνίδα, τοὺς ρωτᾷνε πάλι :

— Λοιπὸν; Ἐδῶ μένουνε ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Τζέιν;

Τοὺς ἀποκρίνεται ἡ Χουχού :

— Ἐδῶ καλέ! Μὰ τόσο πολὺ ξεκουτιαθήκατε, Ἀφεντάδες μου; Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας !

Ὁ Γκαοὺρ καὶ ἡ Ταταμποῦ συνεχίζουν τὴν ἀνάκρισι :

— Εἶναι ἐδῶ τώρα;

— Καλὲ ὄχι, καλέ! Μόλις φύγανε...

— Καὶ ποῦ πῆγαν; Κατὰ

ποῦ τραθήξανε;

Ὁ Ποκοπικό τοὺς δείχνει πρὸς τὴν ἀνατολή :

— Κατὰ τῇ... Σπηλιά σας! Δὲν φαντάζομαι νὰ μὴ τὴν ξέρετε κι' αὐτή!

Οἱ δυὸ μελαψοὶ Σύντροφοι τὸν ρωτᾷνε μ' ἐνδιαφέρον :

— Ποιὸ μονοπάτι θὰ πά-ρουμε γιὰ νὰ πᾶμε ἐκεῖ;

Ἡ Χουχού τοὺς δείχνει :

— Αὐτὸ καλέ... Αὐτὸ ποὺ παίρνετε κάθε φορὰ πού... ξεκουμπιζόσαστε ἀπὸ ἔδω. Μὰ συγχωρεῖτε κιδλας ! Μὰ ξεκουτιαθήκατε, τὸ λοιπὸν, πᾶνω στὸν «ἀνθον τῆς ἡλικίας» σας;

Ὁ Γκαοὺρ καὶ ἡ Ταταμποῦ ξεκινᾷνε διασπικὰ. Προχωροῦν τρέχοντας πρὸς τὴν κοτεύθυνσι ποὺ τοὺς ἔδειξε ἡ Πυγμαῖα. Μὰ σὰν ξεμακραινουν λίγο, ξεπετιῶνται ἀπὸ τοὺς γύρω θάμνους καμμιὰ δεκαριά κρυμμένοι Μαῦροι. Τοὺς ἀκολουθοῦν ὑποτακτικὰ...

Ὁ Ποκοπικό μουργουρίζει κουνώντας τὴν κεφάλαι του :

— Ἐχουνε καὶ σωματοφύλακὴ οἱ μάγκες! Πολὺ τοὺς γουστάρω, ἀδερφέ μου !

Κι ἀμέσως, ρωτᾷει τὴν Πυγμαῖα μὲ ὕφος σοδαρό :

— Δὲν μοῦ λές, Χουχού :

— Τί χρυσό μου;

— Μπάς καὶ πέρασε ἂ ὁ ἔδω ὁ... Ποκοπικό ;

ΤΟ ΑΝΔΡΟΓΥΝΟ ΧΩΡΙΖΕΙ

Πολὺ παράξενα θέβαια ἔλ' αὐτὰ τὰ γεγονότα καὶ τὰ πε-

ριστατικά. Οί άναπάντεχες έμφανίσεις του Ταρζάν και της Τζέιν, του Γκαούρ και της Ταταμπού, είναι πολύ μυστηριώδεις και άνεξήγητες!

Ο Ποκοπίκο είχε ιδεί, στο εύρύχωρο έκείνο ξέφωτο, τὰ δυό ζευγάρια της Ζούγκλας: τὸ «λευκό» και τὸ «μελαψό», νὰ ἔχουν έντελῶς διαφορετικούς χαρακτήρες ἀπ' αὐτούς πού ἔξερε :

Ὁ Ταρζάν και ἡ Τζέιν ἦσαν καλοί, εὐγενικοί, μεγαλόκαρδοι! Ἀντίθετα, ὁ Γκαούρ και ἡ Ταταμπού κακοί, βίαναυσοι, καταχθόνιοι και δολοφόνοι!

Ὑστερα, τὰ άνεξήγητα αὐτὰ γεγονότα συνεχίζονται :

Ὁ μελαψός γίγαντας, ἐνῶ θρισκόταν τρεῖς ἡμέρες θαρεια ἄρρωστος στή σπηλιά του, ἀπὸ κίτρινο πυρετό, εἶχε ἐμφανιστῇ σήμερα τὸ πρῶτὸ στὸ ξέφωτο...

Ἀλλά και ὁ Ἄρχοντας της Ζούγκλας και ἡ συντρόφισσά του, πού ὁ Ποκοπίκο τοὺς εἶδε κτυπημένους και άναίσθητους κάτω στὸ ξέφωτο, μετὰ ἀπὸ λίγο παρουσιάστηκαν ὁλόγεροι στή σπηλιά της κορφῆς τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ...

Τὸ ἴδιο ὁ Γκαούρ με τὴν Ταταμπού, πού εἶχαν ἐμφανιστῇ τέλος και στή σπηλιά τοῦ Ταρζάν, ἀναζητῶντας αὐτόν και τὴ συντρόφισσά του...

Ὁ σαστισμένος Νᾶνος τὰ συλλογιέται ὅλ' αὐτὰ και ἀποφαίνεται μουρμουρίζοντας

ένα στοχαστικὸ στιχάκι του .

«Σ' ἐτοῦτα τὰ μυστήρια
ἐγὼ παγαίνω «πάσσο»!
Γιατὶ τὸ «λίγο» τὸ μυαλό,
πού ἔχω, τὰ τὸ... χάσω!»

Ἡ Χουχού πού τὸν ἀκούει, ρωτᾷ παραξενεμένη :

— Καλὲ παραμιλεῖς, χρυσόμου; Μπὰς κ' ἔχει λασκάρει καμμιὰ... καρρόβιδα τοῦ τσερβέλου σου; Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

.....

Ἀλλά ἄς ἀφήσουμε καλύτερα τὸν Ποκοπίκο και τὴ Χουχού. Ἄς τρέξουμε, με τὴ φαντασία μας, νὰ παρακολουθήσουμε τὸν Ταρζάν και τὴ Τζέιν. Αὐτοὺς πού συνάντησε ὁ Νᾶνος νὰ ἔρχονται ἀπὸ τὴ Σπηλιά τους. Καὶ νὰ πηγαίνουν στὸ πέτρινο βουνό νὰ συναντήσουν — ὅπως εἶπαν — τὸν Γκαούρ και τὴν Ταταμπού...

Καὶ νάτους :
Προχωροῦν ἀργὰ κουθεντιάζοντας :

— Τρεῖς ἡμέρες και τρεῖς νύκτες ἔχουν νὰ φανοῦνε οἱ «Ἕλληνες»! λέει ὁ Ἄρχοντας της Ζούγκλας στή Συντρόφισσά του. Ἀνησυχῶ μήπως τοὺς ἔχει συμβῇ κανένα κακό...

— Μακάρι! ψιθυρίζει, πολὺ σιγά, ἡ Τζέιν.

— Πῶς; Τί εἶπες; τὴ ρωτᾷ ὁ Ταρζάν.

Ἡ κακία Γυναῖκα διορθώ-

νει :

— «Μακάρι» είπα. Μακάρι, δηλαδή, να μη τούς έχει συμβῇ κανένα κακό !

— Όμως ο λευκός Γίγαντας δὲν ξεγελιέται :

— Τούς μισεῖς, Τζέιν! τῆς λέει ψυχρά. Τούς ἐχθρεύεσαι καὶ θέλεις τὸ κακό τους! Μὰ δὲν ἔχεις τὴν εὐλικρίνεια νὰ τὸ πῆς καθαρά.

— Ἡ Τζέιν ξεσπάει :

— "Ε, ναι, λοιπόν! 'Αφοῦ θέλεις νὰ σοῦ τὸ πῶ, στὸ λέω: Τούς μισῶ καὶ τούς ἐχθρεύομαι! Γιατὶ θέλουν νὰ μὰς ἀρπάξουν τὸ θρόνο τῆς Ζούγκλας. 'Αλλὰ αὐτό, οὔτε τὸ θέλει, οὔτε τὸ καταλαβαίνει ἕνας ἡλίθιος σὰν κ' ἐσένα! Μὰ ἔννοια σου κι ὁ τετραπέρατος «Ἕλληνας» γρήγορα θὰ καταφέρῃ τὸ σκοπὸ του! Θὰ γίνῃ αὐτὸς Βασιλιάς! Κ' ἐσένα θὰ σὲ κἀνὴ σκλάβο καὶ δοῦλο του! Χά, χά, χά!..

Καὶ καταλήγει ἀναστενάζοντας σ' ἕνα ψέμμα :

— Χίλιες φορές καλύτερα νὰ σὲ εἶχα παρατήσῃ ὅταν ὁ Γκαούρ ἔπεφτε στὰ πόδια μου καὶ μὲ παρακαλοῦσε ! Θὰ ἦμουν εὐτυχισμένη σήμερα ἂν εἶχα δεχτῇ νὰ γίνω συντρόφισσά του!

— Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τὴν κυττάζει μὲ ἀηδία καὶ περιφρόνησι :

— Κακία καὶ τιποτένια Γυναίκα ! μурμουρίζει.

— Όμως ἀμέσως κἀτι θυμᾶται καὶ κοινοστέκεται :

— Μὰ ἀφοῦ τούς ἐχθρεύεσαι, ὅπως λές, γιατί ἔρχεσαι τώρα μαζί μου; Γκρεμοσκάισου, λοιπόν, πίσω στὴ Σπη-

λιά μας. 'Εγὼ πηγαίνω σὸν Γκαούρ σὰν φίλος! Οἱ «ἐχθροί» του δὲν ἔχουνε καμμία θέσι κοντά μου! Χάσου φαρμακερὸ φίδι, ἀπὸ τὰ μάτια μου!

ΤΡΑΓΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

— Ἡ Τζέιν κυττάζει τὸ Σύντροφό της μὲ θανάσιμο μῆσος. Καὶ χωρὶς ν' ἀποκριθῇ στὰ λόγια του, γυρίζει, μπρὸς — πίσω. Ξαναπαίρνει τὸ ὁρμό πρὸς τὴν ἀρχοντικὴ Σπηλιά τους...

— Ὁ Ταρζάν συνεχίζει τὴν πορεία του πρὸς τὸ τέττινο βουνὸ τοῦ Γκαούρ, μουρμυρίζοντας:

— Κακοῦργα Γυναίκα! Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ καλωσύνη ποτὲ δὲν φώλιασαν στὴν καρδιά καὶ στὴν ψυχὴ σου! ὦ, ἂν εἶχα συντρόφισσά μου τὴν ὑπέροχη Ταταμπού! Θὰ ἦμουν ὁ εὐτυχέστερος Ἀρχοντας τοῦ Κόσμου!

Μὰ νά: Δὲν ἔχει προφθάσει ν' ἀποτελειώσῃ τὸ παραμύθιό του, ὅταν σπαρακτικὲς γυναικεῖες κραυγὲς ἀκούγονται πίσω του.

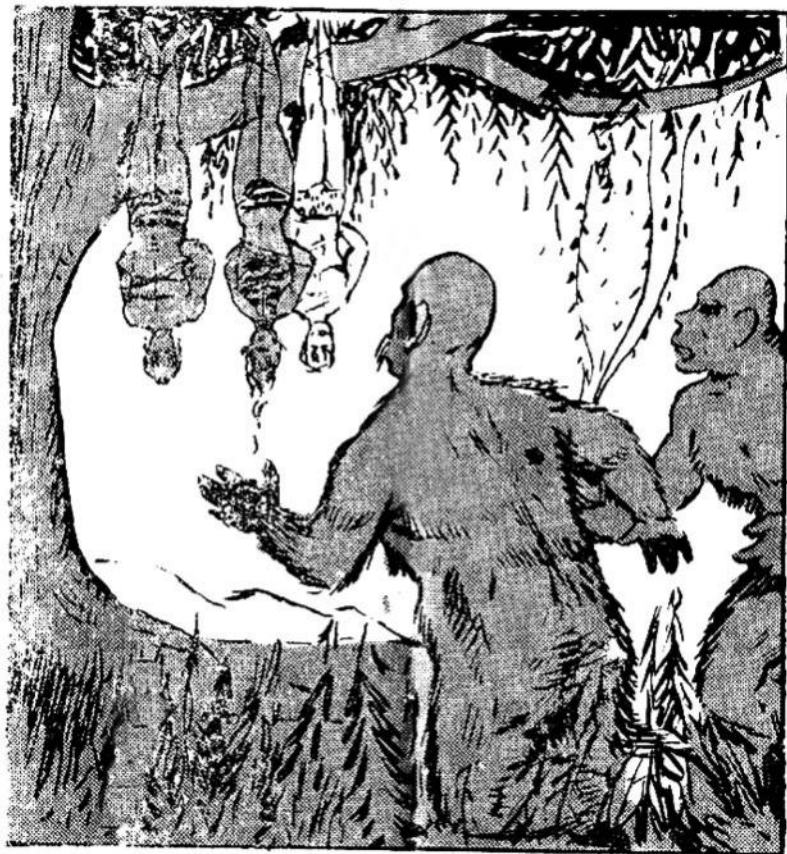
— Βοήθειαα! Βοήθειαα !

— Ὁ λευκὸς Γίγαντας ἀναγνωρίζει τὴ φωνὴ τῆς Τζέιν.

Σταματᾷ ἀμέσως. Γυρίζει. Καὶ τρέχει ἀνήσυχος πρὸς τὸ μέρος τῆς.

— Όμως ἀλλοίμονο: Μόλις φθάνει ἐκεῖ, ἀντικρῶζει τὴ Συντρόφισσά του στὰ χέρια μερικῶν ἀγνώστων Μαύρων.

— Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τραβάει τὸ μαχαίρι του. Ὁρμάει ἀκράτητος γιὰ



Ὁ τρελλὸς Γοριλλάνθρωπος Νταμπούχ μὲ τοὺς Γορίλλες του, τρέχουν ἀκράτητοι πρὸς τὸ δέντρο ποὺ βρίσκονται οἱ κρεμασμένοι Σύντροφοι.

νά τή λευθερώση...

Μά πρὶν προλάβῃ νά κάνῃ λίγα βήματα, ἄλλοι χειροδύναμοι ἀραπάδες ξεπετάγονται γύρω του. Τὸν ἀρπάζουν κι αὐτόν. Τὸν κρατᾶνε γερά!

— Ἀφήστε μας! οὐρλιάζει μὲ λύσσα καὶ μανία. Ποιοὶ εἴσασι; ἔσεῖς;!

Τὴν ἴδια στιγμή δυὸ ἀνθρώποι παρουσιάζονται μπροστά Ὁ ἓνας εἶναι ὁ Γκαοῦρ. Ἡ ἄλλη ἡ Ταταμπού! (*)

— «Ἀδελφέ μου» σῶσε μας ἀπ' τὰ χέρια τους! φωνάζει χαρούμενος τώρα ὁ λευκὸς Γίγαντας.

Ἀντὶ γι' ἀπάντησι ὁ Γκαοῦρ διατάζει τοὺς Μαύρους :

— Δέσ' τε τοὺς χεροπόδαρα καὶ γερά!

Ἀμέσως, καὶ μαζί μὲ τὴν μελαψή Συντρόφισσά του, πλησιάζουν τὸ Ἀρχοντικὸ ζευγάρι. Τοὺς κυττάζουν γιὰ λίγο ἐξεταστικά. Τέλος, λέει ὁ ἓνας στὸν ἄλλον :

— Σίγουρα αὐτοὶ θὰ εἶναι ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Τζέιν !

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας καὶ ἡ γυναῖκα του, τοὺς κυττάζουν χαμένα :

— Μά τ' εἶν' αὐτὰ πού λέτε, φίλοι μας; Σάλεψαν, μήπως, ξαφνικά, τὰ λογικά σας;

Ἡ Τζέιν ρίχνει μιὰ ἐκφραστικὴ ματιά στὸν Ταρζάν :

— Τὰ βλέπεις λοιπὸν ἡλίθιε; τοῦ λέει. Ὅπως σοῦ τὰ ἔλεγα δὲν θύγκανε; Αὐτοὶ εἶναι οἱ φίλοι καὶ τ' «ἀδέλφια» σου, ὅπως τοὺς λές! Ποιὸς ξέρεῖ ποιά καινούργια λαχτάρια μᾶς ἐτοιμάζουσε πάλι!

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμπού δὲν φαίνονται νὰ προσέχουν τὰ λόγια του. Διατάζουν πάλι τοὺς ἀραπάδες :

— Ἐμπρός λοιπὸν : Φορτωθῆτε τους καὶ πάμε !

Ἔτσι καὶ γίνεται...

Οἱ Μαῦροι προχωροῦν μὲ τὸ ἀρχοντικὸ ζευγάρι τῆς Ζούγκλας. Οἱ δυὸ μελαψοὶ Σύντροφοι τοὺς ἀκολουθοῦν...

Σὲ μιὰ στιγμή ὁ γιγαντώσμως Ἑλληνας γυρίζει στὴ συντρόφισσά του. Κι ἀρχίζουν μιὰ πολὺ παράξενη συζήτηση :

— Νομίζω πὼς ὁ Στέφανος πέτυχε αὐτὴ τὴ φορά! τῆς λέει.

Ἡ πανώρια Ταταμπού κάνει μιὰ κυκλικὴ κίνησι τοῦ χεριοῦ της:

— «Πέτυχε» δὲν λές τίποτα! Ἐθριάμβευσε! Πρέπει νὰ παραδεχτοῦμε ὅλοι πὼς εἶναι ἀφθαστος στὴ δουλειά του !

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἀναρωτιέται τώρα :

— Ἀραγε καὶ μ' ἐμᾶς νὰ εἶχε τὴν ἴδια ἐπιτυχία;

— Φαντάζομαι ναι! Δὲν εἶδες μὲ πόση βεβαιότητα μᾶς ἀνεγνώρισαν ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Τζέιν ;

Ὁ Γκαοῦρ κάτι πάει πάλι νὰ πῇ, μὰ δὲν προφθαίνει :

Βαρὺ ποδοβολητὸ καὶ ἄγριοι ἀλαλαγμοὶ φθάνουν ξα-

(*) Εἶναι αὐτοὶ πού εἶδαμε νὰ φθάνουν στὴ Σπηλιὰ καὶ νὰ ζητᾶνε τὸν Ταρζάν καὶ τὴν Τζέιν. Ὁ Ποκοπίκο καὶ ἡ Χουχού τοὺς εἶχαν στείλει στὸ πέτρινο δουνό!...

φνικά στ' αὐτιά τους!

Ο «ΜΑΥΡΟΣ ΔΑΙΜΟΝΑΣ»
ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ

Ἀπὸ μικρὴ ἀπόστασι καὶ πίσω ἀπὸ μεγάλους πυκνοὺς θάμνους, ξεπετάχτηκαν καμμιὰ σαρανταριά γιγαντώσων μοι Ἀραπάδες. Κι ἀμέσως πίσω τους ὁ δειλὸς καὶ ἀνάνδρος Γιαχάμπα. Ὁ «Μαῦρος Δαίμονας» τῆς Ζούγκλας, ὁ πῶς τὸν λένε οἱ ἰθαγενεῖς.

— Ἀπάνω τους, σκυλιά! σὺρλιάζει ὁ ἀπαίσιος κακοῦργος Ὑπεργίγαντας. Θέλω νὰ τοὺς πιάσετε ζωντανούς!

Οἱ μαῦροι, ποὺ προχωροῦν φορτωμένοι μὲ τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Τζέιν, τρομάζουν ἀφάνταστα ἀντικρύζοντας τοὺς Ἀραπάδες τοῦ Γιαχάμπα νὰ φθάνουν, ἀνεμίζοντας τὶς τεράστιες χατζάρες τους.

Ἔτσι, πετώντας κάτω τοὺς δεμένους αἰχμαλώτους τους, τὸ θάζουν πανικόβλητοι, στὰ πόδια! Τρέχουν νὰ σωθοῦνε...

Τὸ ἴδιο πᾶνε νὰ κάνουν καὶ ὁ Γκαοῦρ μὲ τὴν Ταταμπού. Μὰ δὲν προφθαίνουν...

Οἱ Ἀραπάδες τοῦ «Μαύρου Δαίμονα» τοὺς ἔχουν κιόλας ἀρπάξει στ' ἀμέτρητα καὶ γερὰ μπράτσα τους.

— Δέσ' τε τους! μουγγρίζει ὁ Γιαχάμπα. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν μοῦ γλυτώνουνε! Θὰ τοὺς πῆσω ζωντανούς! Θὰ τοὺς φάω μονάχος μου!

Ἐπακολουθεῖ, γιὰ λίγες στιγμές, φασαρία, κακὸ, πανδαιμόνιο.

Στὸ μικρὸ αὐτὸ διάστημα παρουσιάζονται ὁ Ποκοπίκο

καὶ ἡ Χουχού. Εἶχαν παρατήρει κι ἐκεῖνοι τὴ σπηλιά, παίρνοντας τὸ δρόμο πρὸς τὸ θεόρατο πέτρινο δουνό.

Ἡ Χουχού μόλις φθάνουν ἐκεῖ, κρύβεται μέσα σ' ἓναν μεγάλο θάμνο...

Ὁμως ὁ Νᾶνος προχωρεῖ πρὸς τὸ σημεῖο ποὺ γίνεται τὸ κακὸ...

Ἡ πρώτη ποὺ ἀντικρύζει μπροστά του εἶναι ἡ Τζέιν. Δεμένη κάτω χειροπόδαρα...

Ἔτσι, τραβάει ἀμέσως τὴ χατζάρα του. Κόβει τὰ σχοινιά. Τὴ λευθερώνει!

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας ξεφεύγει ἀμέσως μὲ τρόπο. Κρύβεται κι αὐτὴ τυχαῖα στὸ θάμνο ποὺ θρίσκειται ἡ Χουχού.

Ὁ Ποκοπίκο κάνει τώρα νὰ πλησιάσῃ καὶ τὸν Ταρζάν. Νὰ κόψῃ τὰ χορτόσχοινα ποὺ κρατᾶνε κι αὐτὸν δεμένον. Μὰ, στὸ μεταξύ, ἔχουν κοντοζυγῶσει οἱ Μαῦροι τοῦ Γιαχάμπα. Μόλις προφθαίνει κι αὐτὸς νὰ κρυφτῇ στὸν ἴδιο θάμνο ποὺ θρίσκονται κ' οἱ δύο γυναῖκες! Παίρνει θέσι ἀνάμεσά τους...

— Ὁ Γιαχάμπάκος θὰ τοὺς πῆσῃ ζωντανούς, ἀδερφοῦλες μου! τοὺς κάνει χαρούμενος. Τουτέστι θὰ σπάσουμε πλάξ ποὺ θὰ πάῃ καπινός!

Ἀμέσως σκουντῶντας μὲ τὸν ἀγκῶνα του τὴ Τζέιν, τὴν εἰδοποιεῖ:

— Κυρὰ Μεγαλειοτάτη, θὰ χηρέψῃς ὅπως ὅποτε! Πλὴν ὅμως μὴ φοβοῦ: Ἐφ' ὅσον ζῶ τοῦ λόγου μου δὲν θὰ παραιμένης γιὰ πολὺ χηρευάμε-

νη !

Ἡ ζηλιάρα Χουχού τοῦ κό-
βει στὸ πόδι μιὰ γερὴ ταιμ-
πιά. Ταυτόχρονα τοῦ ψιθυρί-
ζει αὐστηρά στὸ αὐτί :

— Σὲ περικαλῶ νὰ παρα-
τήσης τὰς Χήρας καὶ νὰ κυτ-
τάξης τὰς... ἀνύμφευτες καὶ
ἀειπάρθενες! Μὲ συγχωρεῖτε
κιόλας!

ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΙ ΑΝΑΠΟΔΑ !

Ὅμως λίγο πὶο πέρα τὸ
δρᾶμα συνεχίζεται. Οἱ Μαῦ-
ροι τοῦ Γιαχάμπα ἔχουν αἰχ-
μαλωτίσει πιά τοὺς τρεῖς συν-
τρόφους: Τὸν Ταρζάν, τὸν
Γκαούρ καὶ τὴν Ταταμπού.
Ἡ Τζέιν — ὅπως εἶδαμε —
κατάφερε νὰ γλυτώσῃ χα-
στὸν Ποκοπίκο !

Τώρα ὁ «Μαῦρος Δαίμο-
νας» δείχνει στοὺς Ἀραπῆδες
τοῦ ἑνα χοντροὶ ὀριζόντιο κλα-
δί κάποιου κοντινοῦ θεύρα-
του δέντρου. Τοὺς διατάζει ὁ-
γρια :

— Ἐμπρὸς σκυλιά! Κρε-
μᾶστε καὶ τοὺς τρεῖς ἀνυπο-
δα ἀπ' τὸ κλαδί!

Ἐκεῖνοι ἐκτελοῦν ὑπάκουα
τὴν προσταγὴ τοῦ...

Σὲ λίγο: ὁ Ἀρχοντας τῆς
Ζούγκλας, ὁ μελαψὸς γίγαν-
τας καὶ ἡ πανώρια Ἑλληνίδα —
δεμένοι καθὼς εἶναι — βρί-
σκονται κρεμασμένοι μὲ τὰ
πόδια ψηλά καὶ τὰ κεφάλια
κάτω!

Ὁ Γκαούρ φωνάζει συνέ-
χεια καὶ διαμαρτύρεται :

— Δὲν εἶμαι ὁ Γκαούρ! Λί-
στε με! Δὲν εἶμαι ὁ Γκα-

ούρ!

Τὸ ἴδιο ξεφωνίζει καὶ δια-
μαρτύρεται καὶ ἡ Ταταμπού.

— Λάθος! Δὲν εἶμαι ἡ Τα-
ταμπού! Δὲν εἶμαι ἡ Τατα-
μπού! Λύστε μας καὶ θὰ σὰς
ἐξηγήσουμε!

Ἡ Χουχού κρυμμένοι στὸ
θάμνο καθὼς βρίσκεται ρω-
τάει σιγὰ τὴ Τζέιν :

— Πέσ' μου καλὲ κυρά
Μαντάμα μου: Λές, δη'αδής,
νὰ πιστέψῃ ὁ Γιαχάμπακος
πὼς δὲν εἶναι τοῦ λόγου τοὺς
καὶ νὰ τὴν σκαπουλάρουνε;

Ἀντὶ ὅμως γι' αὐτὴν, ἀπο-
κρίνεται ὁ Ποκοπίκο :

— Οὐδαμῶς! Γιὰ κορόϊδο
τὸν πέρασες τὸν «Καρπούζι-
κέφαλο»; Αὐτὸς δὲν τὰ τρώει
κάτι τέτοια!

Ἡ Πυγμαῖα δὲν τὸ παραδέ-
χεται :

— Καλὲ καὶ πὼς θὰ μάθῃ
πὼς εἶναι αὐτοὶ οἱ γνήσιοι
καὶ οὐχί τίποτ' ἄλλοι... ἀ-
μιτασιόν;

— Ἀπλούστατα: Θὰ τοὺς
ἀζητήσῃ τίς... ταυτότητες!

...

Οἱ δυὸ μελαψοὶ Συντρόφοι
ἐξακολουθοῦν νὰ φωνάζουν
καὶ νὰ διαμαρτύρωνται :

— Ὅχι! Δὲν εἶμασ' ἡμεῖς!
Δὲν εἶμασ' ἡμεῖς!

Ὡστόσο ὁ Ταρζάν δέχεται
τὴν τραγικὴ μοῖρά του ἀδια-
μαρτύρητα. Μονάχα σὲ μιὰ
στιγμὴ, γυρίζοντας τὸ κρεμα-
σμένο κεφάλι τοῦ πρὸς τὸ
μέρος τοῦ Γκαούρ, ψιθυρίζει
μὲ θορυκωμένα μάτια :

— Γιατὶ «ἀδελφέ» μου;!
Γιατὶ τόκανες αὐτό;

‘Ο μελαψός γίγαντας και ἡ συντρόφισσά του, ξαναφω-
νάζουν καὶ σ’ αὐτὸν :

— Δὲν εἶμαι ὁ Γκαούρ!

— Δὲν εἶμαι ἡ Ταταμπού!

Μὰ ὁ Γιαχάμπα καμμία ση-
μασία δὲν δίνει στὶς ἀτέλειω-
τες φωνές καὶ διαμαρτυρίες
τους...

“Ἔτσι, φωνάζει τρίτη δια-
ταγή στοὺς ἄγριους ‘Αραπά-
δες του :

— ‘Εμπρός τώρα, σκυλιά :
Μαζεῦτε γρήγορα ξερά ξύλα.
Καὶ σωριάστε τα κάτω ἀπὸ
τὰ κεφάλια τους. Βάλτε φω-
τιὰ νὰ τοὺς ψήσουμε ζωντα-
νοὺς!

Σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας οἱ
Μαῦροι ἔχουν σωριάσει ἕνα
μεγάλο σωρὸ ξύλα κάτω ἀπὸ
τοὺς κρεμασμένους ἀνάποδα
συντρόφους!

Τέλος, τρίθοντας καὶ πα-
ράξενες γυαλιστερές πέτρες,
ἀνάθουν πρῶτα ξερά φύλλα
καὶ φρύγανα. “Υστερα, σιγά
- σιγά, μεταδίνουν τὴν ἀδύνα-
μη φωτιά τους στοὺς σωρὸ τῶν
ξηρῶν κλαδιῶν. Κ’ ἐκεῖνα ἀρ-
χίζουν νὰ φουντώνουν στὶς
φλόγες!

‘Αλλοίμονο! ‘Ο Γκαούρ, ὁ
Ταρζάν καὶ ἡ Ταταμπού περ-
νάνε τὶς τελευταῖες στιγμές
τῆς ζωῆς τους. ‘Απὸ στιγμή
σὲ στιγμή οἱ λαίμαργες φλό-
γες θὰ φθάσουν καὶ θ’ ἀγκα-
λιάσουν τὰ κεφάλια τους. “Υ-
στερα καὶ δλόκληρα τὰ κρε-
μασμένα μισόγυμνα καὶ δεμέ-
να κορμιά τους!

Καὶ νά: ‘Η θανατερὴ φωτιά
ὅλο καὶ τοὺς πλησιάζει. Τὰ
μαλλιά τους ἀρχίζουν νὰ

τσουρουφλίζονται!

“Ὅμως στὶς στερνές τους
αὐτές καὶ τραγικὲς στιγμές,
κάτι ἀπροσδόκητο γίνεται :

ΑΤΥΧΙΑ ΣΤΗΝ

ΑΤΥΧΙΑ !

Βαρὺ ποδοβολητὸ — σὰν
ἀνθρώπινο — καὶ τρομακτικὰ
οὐρλιαχτὰ ἀκούγονται νὰ
πλησιάζουν.

‘Ο Γιαχάμπα καὶ οἱ ‘Αρα-
πάδες του σαστίζουν.

Καὶ νά: Πρὶν περάσουν λί-
γες στιγμές, μία φοβερὴ
κραυγὴ σχίζει τὸν ἄερα,
φθάνοντας, ἀπὸ κάποια ἀπό-
στασι, στ’ αὐτιά τους:

— ‘Ασοόουουου ! ‘Αααοοο-
ουουουου !

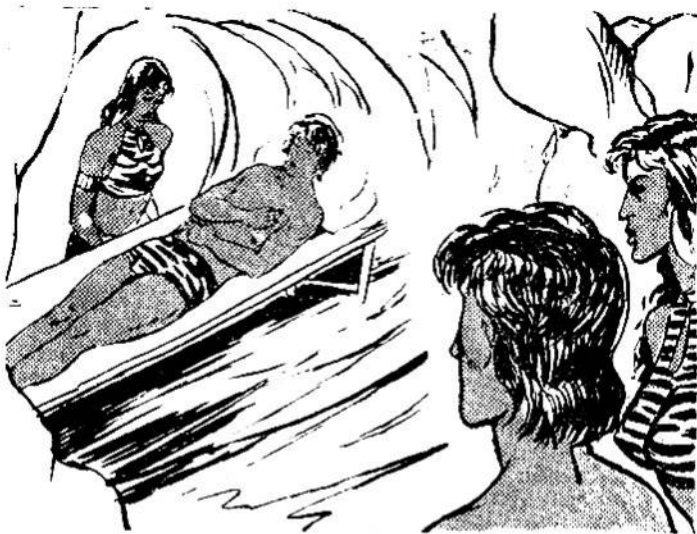
Εἶναι ὁ φοβερός Νταμπούχ
μὲ τοὺς γορίλλες του.

‘Ο τρελλὸς γοριλλάνθρω-
πος περνάει τυχαῖα ἀπὸ τὴν
περιοχὴ αὐτῇ. Μὰ ἀρκετὰ
μακριὰ ἀπὸ τὸ σημεῖο ποὺ
βρίσκονται ὁ Γιαχάμπα καὶ
τὰ θύματά του. Καὶ σίγουρα
θὰ περνοῦσε, μὲ τοὺς γορίλ-
λες του, χωρὶς νὰ τοὺς ἴδῃ
καὶ νὰ σταματήσῃ, ἂν ὁ Ποκο-
πικό δὲν ἔβγαζε ἕνα πολὺ
δυνατὸ ξεφωνητό:

— Γεῖά σου, Μπαρμπαδει-
νόσαυρε, λεβέντη καὶ καραμ-
πουζουκλήρη !

Αὐτὸ ἦτανε! Τὸ ἀνθρωπό-
μορφο θηρίο ἀκούει καὶ ἀνα-
γνωρίζει τὴ φωνὴ τοῦ ἀγα-
πημένου του νάνου. Κι ἀμέ-
σως, ἀλλάζοντας κατεύθυνσι,
τρέχει μὲ τοὺς φοβεροὺς «ὀ-
πηκούς» του, πρὸς τὰ ἐκεῖ...

‘Ο κακοῦργος Γιαχάμπα,



Ὁ Γκσούρ καὶ ἡ Ταταμπού κυττάζουν μὲ θαυμασμὸ τὸν... με-
λαφὸ Γίγαντα καὶ τὴ Συντρόφισσά του.

ποῦ ξέρεي πῶς ὁ τρελλὸς καὶ ἀδάμαστος γοριλλάνθρωπος ἀγαπάει καὶ προστατεύει τὸν Γκσούρ, τὸν Ταρζάν καὶ τὶς συντρόφισσές τους, καταλα-
βαίνει τὸν τραγικὸ κίνδυνο ποὺ διατρέχει τώρα.

Ἄν ὁ Νταμπούχ τὸν ἰδῇ νὰ καίη ζωντανούς τοὺς «φί-
λους» του, θὰ τὸν σπαράξῃ μὲ νύχια καὶ δόντια.

Ἔτσι, καὶ γιὰ νὰ προλάβῃ τὸ κακὸ, ἀρχίζει ἀμέσως νὰ κλωτσᾷ μὲ τὰ γυμνά του πό-
δια, τ' ἀναμμένα κάτω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν τριῶν θυμά-
των του κλαδιᾶ.

Καὶ τὰ πόδια του καίγον-
ται. Καὶ πονάει ἀφάνταστα.
Καὶ μουγγρίζει ἀπαίσια! Ὁ-
μως στιγμὴ δὲν σταματᾷ τὸ
«σωτήριο» — πρῶτα γιὰ τὸν
ἐαυτό του — ἔργο!

Ὡσπου, πολὺ γρήγορα, κα-
ταφέρνει νὰ σκορπίσῃ πέρα τ'
ἀναμμένα ξύλα!...

Στὸ μεταξὺ ἔχει διατάξει
τοὺς Μαύρους του νὰ σκαρφα-
λώσουν πάνω στὸ ὀριζόντιο
κλαδὶ τοῦ δέντρου. Νὰ ξεκρε-
μάσουν καὶ ν' ἀποθέσουν κά-
τω τοὺς τρεῖς μελλοθανάτους.

Ἔτσι καὶ γίνεται...

Τέλος, ὁ Νταμπούχ, φθάνει

ἀλαφιασμένος ἐκεῖ. Ἐνῶ οἱ ἀμέτρητοι γοριλλες του περι-κυκλώνουν τὸ μέρος ποῦ βρίσκονται. Εἶναι ἔτοιμοι νὰ χυθοῦν καὶ νὰ σπαράξουν ὅποιον τοὺς διατάζει ὁ τρελλὸς ἀρ-χηγός τους...

Ὁ δειλὸς καὶ ἀνάνδρος κα-κούργος Γιαχάμπα, τρέμει ἀπὸ τὸ φόβο του, σὰν ψάρι στὴ στεριά! Ἀμέσως, δείχνει στὸν Γοριλλάνθρωπο τοὺς τρεῖς δε-μένους συντρόφους ποὺ βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὸ γιγάντιο δέντρο. Τοῦ ἐξηγεῖ κομπιά-ζοντας.

— Τοὺς βρῆκα κρεμασμέ-νους ἀνάποδα ἀπ' αὐτὸ τὸ κλαδί! Κάτω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους ἦταν ἀναμμένη μιὰ μεγά-λη φωτιά!... Μόλις πρόλαβα, κλωτσώντας με τὰ γυμνά μου πόδια, νὰ σκορπίσω πέρα τ' ἀ-ναμμένα κλαδιά! Νά: Κύττα-ξε πῶς κάρκα!... "Υστερα οἱ Ἀραπάδες μου τοὺς ξεκρέμα-σαν καὶ τοὺς ἀπόθεσαν κάτω!

Καὶ προσθέτει, συνεχίζοντας τὶς φοβερὲς ψευτιές του:

— Λίγο ἂν ἀργοῦσες ἀκόμα, Νταμπούχ, θὰ τοὺς εἶχα λύσει γιὰ νὰ γυρίσουν στὶς σπηλιές τους...

Ὁ Γοριλλάνθρωπος πιστεύει στὰ λόγια του. Καὶ δείχνον-τάς του τοὺς δεμένους συν-τρόφους του προστάζει με δυὸ «τρίλεξα», κατὰ τὴ συνήθειά του:

— Γιαχάμπα λύση ἀμέσως! Γιαχάμπα φύγη γρήγορα!...

Ὁ «Μαῦρος Δαίμονας» ὑπα-

κούει πρόθυμα στὶς διαταγές του: Μὲ τὸ τεράστιο μαχαίρι ποῦ κρέμεται στὴ ζώνη του, κάνει νὰ κόψῃ τὰ χορτόσχοινα ποὺ δένουν τὸν Γκακούρ, τὸν Ταρζάν καὶ τὴν Ταταμπού...

Μὰ δὲν προφθαίνει... Σχε-δὸν ταυτόχρονα, μέσ' ἀπὸ κά-ποιο κοντινὸ σκίνο, ἀντηχεῖ δυ-νατὸς πυροβολισμός!...

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΙΑ!

Τὸ πυρωμένο βλῆμα, σφυρί-οντας δαμονισμένα, βρίσκει καὶ σφηνώνεται στὰ πλατεῖα τριχωτὰ στήθεια τοῦ φοβεροῦ Νταμπούχ!...

Ὁ Γοριλλάνθρωπος βγάζει σπαρακτικὸ βογγητό. Καὶ σωριάζεται κάτω ἀκίνητος!...

Ἡ κακιά Τζέιν εἶχε πυροβο-λήσει! "Ἦθελε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Νταμπούχ νὰ σώσῃ τὸν Ταρζάν καὶ τοὺς δυὸ μελα-ψοὺς συντρόφους...

Ἡ ἐγκληματικὴ ψυχὴ της διψοῦσε γιὰ ἐκδίκηση. Τὰ γα-λαζοπράσινα γατίσια μάτια της λαχταροῦσαν ν' ἀπολαύ-σουν τὸ φρικτὸ θέαμα τοῦ χα-μοῦ τῶν ἐχθρῶν της μέσα στὶς θανατερὲς φλόγες!...

Καὶ νά: Ὁ ἄνάνδρος Για-χάμπα, μόλις ἀκούει τὸν πυ-ροβολισμό καὶ βλέπει τὸν τρο-μερὸ Γοριλλάνθρωπο νὰ σω-ριάζεται κάτω, ἀλλάζει ἀμέ-σως: Ἀπὸ φοβισμένος λαγὸς ποῦ ἦταν, γίνεται ἀτρόμητο λιοντάρι!...

Μὲ μιὰ ματιά του ξεχωρίζει

τῇ Τζέϊν μέσα στο θάμνο. Τῆς στέλνει ἕνα χαμόγελο εὐγνωμοσύνης...

Ὁ Κακοῦργος δὲν ἔχει πιά κανένα λόγο νὰ κόψη τὰ σχοινιά. Νὰ λευθερώσῃ τὰ θύματα του...

Στὸ μεταξύ οἱ γορίλλες ἔχουν ἀρπάξει τὸν ἀναίσθητο Ἀρχηγό τους. Φεύγουν οὐρλιάζοντας λυπητερά. Χωρὶς τὸν Νταμπούχ δὲν δίνουν ποτὲ μάχη. Μετατρέπονται σὲ ἄκακα ἀρνάκια!...

Μέσα στὸ μεγάλο καὶ πυκνὸ σκῖνο, ὁ Ποκοπίκο ἔχει γίνει ἔξω φρενῶν μὲ τὴ Τζέϊν:

— Γιατί χτύπησες τὸ Γορίλλανθρωπο; τῆς λέει. Δὲν ξέρεις πῶς τὸν ἔχω ἀναλάβει ὑπὸ τὴν... προστασία μου;

Καὶ σφίγγοντας τὴ λαβὴ τῆς θρυλικῆς σκουριασμένης χατζάρας του, προσθέτει ἀπειλητικά:

— Θές, δηλαδή, νὰ σοῦ κόψω τὸ κεφάλι, νὰ γλυτώσῃς κι ἀπ' τὸ... ἀντουλασιὸν περμανάντ;!...

Ὅμως κάτω ἀπὸ τὸ γιγάντιο δέντρο, ὁ Γιαχάμπα ἐτοιμάζει τῶρα καινούργιο θάνατο, πὶο φρικτὸ, γιὰ τοὺς τρεῖς δυστυχισμένους συντρόφους.

Λεύτερος τῶρα — ἀφοῦ οἱ γορίλλες ἔφυγαν παίρνοντας μαζί τους καὶ τὸν μισοπεθαμένο Νταμπούχ — διατάζει τοὺς Ἀραπάδες του:

— Ἐμπρός, σκυλιά! Κρεμάστε τοὺς πάλι ἀπὸ τὸ δέντρο!

— Θὰ ξαναθάψουμε τὴ φωτιά, Ἀφέντη; ρωτᾷ ἕνας, ὁ

πὶο μεγαλόσωμος καὶ χεροδύναμος ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Ὁ Κακοῦργος μουγγρίζει ἄγρια:

— Ὅχι φωτιά!... Νὰ τοὺς γδάρτετε ζωντανούς!...

Οἱ Μαῦροι κάνουν ἀμέσως νὰ σηκώσουν τοὺς τρεῖς δεμένους Συντρόφους. Νὰ τοὺς ξανακρεμάσουν ἀνάποδα σ' ἕνα χαμηλότερο κλαδί. Ν' ἀρχίσουν μὲ τὰ μαχαίρια τὸ φρικτὸ ἔργο τους...

Ὁ Γιαχάμπα τρίβει χαρούμενος τὰ χέρια του. Ἡ ψυχὴ του λαχταράει ν' ἀπολαύσῃ τὸν ἀφάνταστα μαρτυρικὸ θάνατο τῶν θυμάτων του.

Καὶ νά: Γρήγορα οἱ Ἀραπάδες του ξανακρεμᾶνε, ἀλλὰ χαμηλὰ τῶρα, τοὺς τρεῖς δεμένους συντρόφους. Τραβᾶνε μὲ βιάσι τὰ μικρὰ μαχαίρια τους. Περιμένουν ἕνα νεῦμα τοῦ «Ἀρχηγοῦ» γιὰ ν' ἀρχίσουν τὸ γδάρσιμο!...

Ὅμως ὁ ἀπαίσιος Κακοῦργος δὲν προφθαίνει νὰ τοὺς γνέψῃ. Γιατί τὴν ἴδια στιγμή, ξαφνικὴ ὁμοθροντία πιστολιῶν ἀντηχεῖ!...

Η ΦΥΓΗ ΤΩΝ ΚΑΚΟΥΡΓΩΝ

Οἱ Μαῦροι, ποὺ εἶχαν σηκώσει τὰ μαχαίρια τους γιὰ νὰ «πιᾶσουν δουλειά», σωριάζονται ἀμέσως κάτω. Σπαρταρᾶνε βογγώντας θανατερά.

Σχεδὸν ἀμέσως, δεύτερη ὁμοθροντία ἐπακολουθεῖ. Κι ἄλλοι τόσοι Ἀραπάδες γκρεμίζονται κάτω!...

“Ενα από τὰ πυρωμένα βλήματα βρίσκει στο δεξί μπράτσο καὶ τὸν Γιαχάμπα.

“Ο θρασυδείλος Κακοῦργος τρομοκρατιέται. Παρατάει τὰ θύματά του καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια πανικόβλητος. Τρέχει νὰ σώσει τὸ βρωμερὸ τομάρι του!...

“Η Τζέιν πού, ἀπὸ τὴ θέσι πού βρίσκεται, βλέπει ἐκείνους πού εἶχαν πυροβολήσει, ξεπετιέται ἀμέσως ἀπὸ τὸ θάμνο. Τρέχει — τρομοκρατημένη κι αὐτή — παίρνοντας κατεύθυνσι πρὸς τὴ σπηλιά ἡς...

“Ο Ποκοπίκο πού τὴν παρακολουθεῖ νὰ ξεμακραίνει, τῆς φωνάζει ξεκαρδισμένος στὰ γέλια:

—“Απάνω τους, Ἀνθυπολοκούμω, καὶ τοὺς φάγαμεε!...

“Η Χουχού τοῦ κλείνει μὲ τὴν παχουλὴ παλάμη της τὸ στόμα:

— Σσσο! τοῦ κάνει. Καλέ, μὴ φωνάζεις ἔτσι! Θὰ μᾶς ἔδοῦνε κρυμμένους στὸ σκῖνο καὶ ὁ νοῦς τους θὰ πάη... στὸ πονηρῶδες. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!...

“Ο Νᾶνος σερβίρει μιὰ ἀεδυναμικὴ στράικα στὸν παχουλό της σθέρκο:

— Κλάφφ! Καὶ μὲ τίς ὑγεῖες σου, κυρά Πονήρω!...

“Αμέσως, πετιέται ἔξω ἀπὸ τὸ θάμνο. Ξεκινᾷ ἀνεμίζοντας τὴ χατζάρα του, πρὸς τοὺς τρεῖς κρεμασμένους συντρόφους.

—“Αμάν, ἀδερφέ μου! τοὺς φωνάζει. Παρὰ λίγο νὰ σᾶς

γδάρουνε... ἄσφαχτους!

Καὶ τρέχει νὰ κόψῃ τὰ σχονιά. Νὰ τοὺς λευθερώσῃ.

Μὰ πρὶν προλάβῃ νὰ πλησιάσῃ στὸ δέντρο, σταματᾷ ἀπότομα. Πέντε λευκοὶ ἄνδρες, μὲ τὰ πιστόλια στὰ χέρια, ξεπετιῶνται πίσω ἀπὸ τ' ἀντικρυνὰ χαμόκλαδα. Προχωροῦν πρὸς τοὺς δυὸ κρεμασμένους ἄνδρες καὶ τὴ μελαψὴ Γυναίκα...

Σίγουρα θὰ ἔφθασαν ἐκεῖ, ἀκούγοντας τὸν πυροβολισμό τῆς Τζέιν.

“Ο Ποκοπίκο γυρίζει τρομαγμένος μπρὸς - πίσω. Καὶ ξανακρύβεται στὸ θάμνο. Ἐκεῖ πού βρίσκεται ἡ Χουχού:

— Καλέ πάλι «τόπο στὴν ὀργή» ἔδωσες, χρυσό μου; τὸν ρωτᾷει εἰρωνικά. Καλέ, γιατί δὲν τοὺς... ἔσφαξες τοὺς καυμένους;

“Ο «Δυσθεόρατος Ἄντρακλας» μурμουριζει ἀγέρωχα:

— Σκέφτηκα πὼς σήμερις εἶναι Παρασκευή!...

— Κ' ὕστερις;

— Ἡμέρα... ἀκρεοφαγίας!

Δυὸ ἀπὸ τοὺς πέντε λευκοὺς σκαρφαλώνουν τώρα, μὲ δυσκολία, στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου. Λύνουν τὰ δεμένα στὰ κλαδιά, πόδια τῶν κρεμασμένων. Οἱ ἄλλοι τρεῖς, ἀπὸ κάτω, τοὺς πιάνουν. Γιά νὰ μὴν πέσουν μὲ ὀρμὴ καὶ κτυπήσουν...

Οἱ τρεῖς ἡρώες μας βρίσκονται σὲ λίγο κάτω, μὲ δεμένα γερά τὰ χέρια πάνω στὰ

κορμιά τους.

Μά νά: Οί ἀναπάντεχοι αὐτοὶ «σωτήρες» κάνουν ἀμέσως κάτι πολὺ παράξενο:

Ἄντὶ νά λύσουν καὶ τοὺς τρεῖς αἰχμαλώτους, λύνουν μονάχα τοὺς δυό: Τὸν Γκαοὺρ καὶ τὴν Ταταμπού.

Γιὰ τὸν Ταρζάν, ποὺ ἀπομένει δεμένος κάτω, διατάζουν μερικοὺς Ἀραπάδες, ποὺ τοὺς ἀκολουθοῦν:

— Αὐτὸν φορτωθῆτε τον...
Θὰ τὸν πᾶμε στὸ ξέφωτο.
Πρέπει νά τὸν ἐξετάσῃ ὁ Στέφενς!...

Ἔτσι καὶ γίνεται...

Καὶ ἡ συντροφιά ξεκινάει: Μπροστὰ οἱ Μαῦροι, ποὺ σηκώνουν τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Πίσω τους οἱ πέντε λευκοὶ Ἄνδρες, μαζί μὲ τὸν Γκαοὺρ καὶ τὴν Ταταμπού, ἀκολουθοῦν τοὺς ἀραπάδες κουβεντιάζοντας φιλικὰ μετὰ ξύ τους...

Μέσα στὸ θάμνο, ὁ Ποκοπίκο σκουντᾷ τὴ Χουχού:

— Πᾶμε κ' ἐμεῖς, μωρὴ Μαμζέλ;

— Καλὲ φοβάμαι, χρυσό μου!

— Τί... φοβοῦσαι;

— Μὴ μὲ χάσης!... Δὲν τοὺς εἶδες καλὲ, τί φλογερὲς ματιὲς ποὺ ρίχνανε κατὰ δῶ;

Ὁ Νᾶνος συμφωνεῖ:

— Ναι, μωρέ! Πάλι καλά ποὺ δὲν πήρε φωτιά ὁ... θάμνος!

Τέλος ὁ Ποκοπίκο τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ τσουλούφι. Τὴν τραβάει ἔξω σέρνοντας:

— Πᾶμε, πίσω τους! τῆς λέει. Μυρίζομαι μεγάλο μυστήριον σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν. Θὰ σπάσουμε πλάξ.

Καὶ οἱ δυὸ Νᾶνοι ξεκινᾶνε. Ἀκολουθοῦν τὸ ἴδιο μονοπάτι ποὺ εἶχαν πάρει, πρὶν λίγο, καὶ οἱ Λευκοί!...

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΑΡΧΙΖΕΙ ΝΑ ΦΩΤΙΖΕΤΑΙ

.

Ἡ συντροφιά τῶν Λευκῶν, μὲ τὸν Γκαοὺρ καὶ τὴν Ταταμπού, μαζί καὶ μὲ τοὺς Μαύρους ποὺ σηκώνουν τὸν δεμένο Ταρζάν, φθάνουν τέλος στὸ γνωστὸ ξέφωτο...

Ὅμως ἐκεῖ καινούργια ἐκπληξὶ μᾶς περιμένει: Ἐνας δεύτερος Γκαοὺρ βρίσκεται ξαπλωμένος κι ἀνήμερος σ' ἓνα ράντζο ἐκστρατείας. Ἐνας γιατρός, πλάϊ, τακτοποιεῖ τὶς ἐνέσεις καὶ τ' ἄλλα σὺνεργά του.

Κοντὰ στὸ μελαψὸ Γίγαντα παραστέκει γονατιστὴ καὶ θλιμμένη μιὰ ἄλλη Ταταμπού. Κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νά βοηθήσῃ καὶ νά συνφέρῃ τὸν βαρεὶά ἄρρωστο σύντροφό της.

Ὁ λευκὸς Γιατρός τῆς δίνει κουράγιο:

— Μὴ φοβάσαι πιά, Κοπέλλα μου! Τοῦ ἔκανα τὸν ὀρρό γιὰ τὸν κίτρινο πυρετό... Σὲ λίγο θὰ συνέλθῃ... Ἡ καλὴ Τύχη ἔστειλε τοὺς δικούς μας στὸ βουνό σας. Ἄν δὲν σᾶς ἔφερναν ἐδῶ, καὶ χωρὶς τὸν

ὄρρο, ὁ Γκαούρ, θὰ εἶχε τώρα πεθάνει!...

Οἱ ἄλλοι δυὸ νεοφερμένοι μελαφοῖ Σύντροφοι: Ὁ «Γκαούρ» καὶ ἡ «Ταταμπού», κυττάζουν μὲ θαυμασμό τοὺς δυὸ σωσίες τους.

—“Ε, Στέφενς! φωνάζουν σὲ κάποιον λευκὸ μὲ ἄσπρη μπλοῦζα, ποὺ μοιάζει σὰν κουρέας. Τί λές; Μοιάζουμε πολὺ μὲ τοὺς πραγματικούς;

—“Ολόιδιοι εἰσάστε! τοὺς ἀποκρίνεται. Τώρα πιστεύω κ' ἐγὼ πὼς εἶμαι ὁ μεγαλύτερος «Μακιγιέρ» (*) τῆς Ἀγγλίας! Χά, χά, χά!...

Τὴν ἴδια στιγμή φθάνει κ' ἕνας ἄλλος «Ταρζάν». Κυττάζει μὲ θαυμασμό κι αὐτὸς τὸν πραγματικὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας, ποὺ οἱ Μαῦροι ἔχουν ἀποθέσει δεμένον κάτω στὸ παχὺ γρασιδὶ τοῦ ξέφωτου.

—“Ε, Στέφενς! λέει στὸν ἄνθρωπο μὲ τὴν ἄσπρη μπλοῦζα. Νομίζω πὼς κατάφερες νὰ μὲ κάνης ὁλόιδιο μὲ τὸν Ταρζάν! Συγχαρητήρια!...

Μονάχα μιὰ πανέμορφη ξανθεῖά γυναίκα, ἴδια μὲ τὴ

(*) «Μακιγιέρ», λέγονται οἱ εἰδικοί καλλιτέχνες τῆς μεταμορφώσεως. Μὲ διάφορες κρέμες, πλαστικές μάσκες κλπ., καταφέρνουν ν' ἀλλάζουν τὴν φυσικὴ μορφὴ καὶ τὴν ἐμφάνισι ἐνὰς ἀνθρώπου. Νὰ τὸν κάνουν νὰ μοιάζῃ καταπληκτικὰ μ' ἕναν ἄλλον!...

Τζέιν, μένει παραπονεμένη:

—“Εγὼ δὲν μπόρεσα νὰ ἴδω τὴν πραγματικὴ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας. Λές, λοιπόν, νὰ τῆς μοιάζω Στέφενς;

—Μεῖνε ἡσυχῇ. Ἐλεν! τῆς ἀποκρίνεται αὐτός. Εἶμαι βέβαιος πὼς σ' ἔχω κάνει ἴδια κι ἀπαράλλακτη. Ὅταν καταφέρουμε νὰ πιάσουμε κι αὐτήν, θὰ τὸ ᾄδῃς μὲ τὰ μάτια σου!...

Κ' ἐξηγεῖ τὸ κατόρθωμά του:

—Οἱ φωτογραφίες ποὺ κατάφερα νὰ τοὺς πάρω κρυφά, στὸ πρῶτο ταξίδι ποὺ ἔκανα ἐδῶ στὴ Ζούγκλα, ἦταν πολὺ καθαρές καὶ παραστατικές.

Καὶ προσθέτει ἐγωιστικά:
—“Ετσι, καὶ μὲ τὴν καλλιτεχνικὴ, βέβαια, μεγαλοφυΐα μου, μπόρεσα νὰ πετύχω τὸ θαῦμα αὐτὸ τῆς μεταμορφώσεώς σας!...

ΔΕΚΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΛΙΡΕΣ!

Οἱ πέντε Λευκοί, ποὺ εἶδαμε νὰ πυροβολοῦν τὸν Γιαχάμπα καὶ τοὺς Ἀραπάδες του, ξεμακραίνουν τώρα. Φθάνουν πίσω ἀπὸ τὰ πρῶτα δέντρα ποὺ πλαisiώνουν τὸ ξέφωτο. Μιά τεράστια σκηνὴ ἀπὸ χοντρὸ πράσινο καραβόπανο βρίσκεται ἐστημένη ἐκεῖ...

Ἐξω ἀπὸ τὴ σκηνὴ εἶναι δυὸ μεγάλες παράξενες συσκευές. Στήριζονται πάνω σὲ τρία πόδια ἢ κάθε μιὰ τους... Ἕνας τεχνίτης, μὲ μπλέ φόρ-

μα, τίς σκαλίζει μέ τὰ κατσα-
βίδια του...

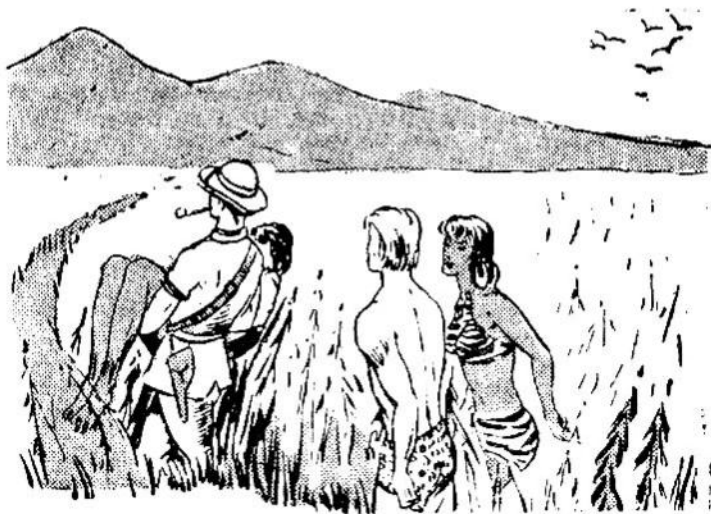
Τοὺς πέντε Λευκοὺς ἀκολου-
θοῦν — ἐκτὸς τοῦ μακιγιέρ —
καὶ τὰ δυὸ πλαστοπροσωπο-
ποιημένα ζευγάρια: Ὁ «Γκα-
οὐρ» μέ τὴν «Ταταμπού». Καὶ
ὁ «Ταρζάν» μέ τὴ «Τζέϊν»!

Μπαίνουν ὅλοι μέσα στὴ
σκηνὴ. Κάθονται κυκλικά κά-
τω στὸ παχὺ πράσινο γρασίδι.
Κ' ἓνας ἀπ' ὅλους, ὁ πιὸ ἡλι-
κιωμένος, ἀρχίζει νὰ μιλά:

— Ἀπὸ τὴν πρώτη δοκιμὴ
ποὺ κάνατε σήμερα τὸ πρῶτ,

καὶ μέ τ' ἄσφαιρα πυρὰ ποὺ
χρησιμοποιήθηκαν, μπορῶ νὰ
πῶ πῶς εἶμαι ἄρκετὰ ἱκανο-
ποιημένος... Ἰκανοποιημένος
εἶμαι ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὸ μακι-
γιαζ τοῦ Στέφενς. Νομίζω
πῶς ἐσεῖς οἱ πρωταγωνισταὶ
θὰ μοιάζετε πολὺ μέ τοὺς πρα-
γματικούς ἥρωες τῆς Ζούγ-
κλας, ποὺ θὰ ὑποδυθῆτε!...

»Ἀπαιτῶ ὅμως μεγάλη με-
λέτη τῶν ρόλων σας καὶ με-
γαλύτερη προσοχὴ στὴν ἐκτέ-
λεσί τους... Πρέπει νὰ ἔχετε
ὅπ' ὅψιν σας πῶς ἡ κινηματο-



Μπροστὰ προχωρεῖ ὁ Μᾶξ Ἀρλαν φορτωμένος τὸν ἀνήμπορο
Γκαοὐρ. Πίσω τὸν ἀκολουθοῦν χαρούμενοι: ἡ Ταταμπού καὶ
ὁ Ταρζάν...

γραφική αυτή ταινία δέν θά εἶναι ἀπό τίς συνηθισμένες!.. Θά μοῦ στοιχίσῃ γύρω στά δέκα ἑκατομμύρια λίρες!.. Καταλαβαίνετε, λοιπόν, πὼς δέν ἔχω καμμιά διάθεσι νά παίξω «κορῶνα - γράμματα» τὰ λεφτά μου, πάνω στήν ἀδιαφορία, ἢ τὴν ἐπιπολαιότητά σας! Εἵμαστε σύμφωνοι;

— Ναι! ἀποκρίνονται ὅλοι μαζί οἱ Λευκοί.

Ὁ ἡλικιωμένος "Ἄνδρας, ποῦ φαίνεται πὼς εἶναι ὁ χρηματοδότης καὶ παραγωγὸς τῆς ταινίας, συνεχίζει:

— Ἀπὸ αὐριο τὸ πρωὶ ἀρχίζουμε τὸ γύρισμα τῶν πρώτων σκηνῶν. Ἡ ταινία μας θά ἔχῃ τὸν τίτλο: «Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ»!

Ἡ μεταμφιεσμένη σὲ «Ταταμποῦ» ἡθοποιός, μουρμουρίζει:

— Παράξενος τίτλος, μίστερ Μπάσκ! "Ἄν μοῦ ἐπιτρέπατε, θά μπορούσα νά σᾶς πῶ, πὼς εἶναι κάπως ἀσχετος μὲ τὸ σενάριο!...

— Καθόλου, Μίς Φλώρανς. Εἶναι «σχετικότετος» μάλιστα.

Καὶ τῆς ἐξηγεῖ:

— «Ἀρχοντας τῶν Νεκρῶν» εἶναι ὁ Γκαούρ.

— Ὁ Γκαούρ; κάνει κατάπληκτη. Γιατί, Μίστερ;

— Γιά τοὺς ἀμέτρητους φόβους καὶ τὰ ἐγκλήματα ποὺ κάνει στὴ Ζούγκλα! Ἀφοῦ δέν μπορεῖ νά γίνῃ ὁ "Ἀρχοντας τῶν Ζωντανῶν, ζητάει νά γίνῃ ὁ «Ἀρχοντας τῶν Νεκρῶν» ἰθαγενῶν. Αὐτῶν πού, μέρα -

νύχτα, σπαράζει μὲ τὸ μαχαίρι του. Καὶ μὲ τὸ πιστόλι τῆς, ἡ σατανικὴ συντρόφισσά του Ταταμποῦ!...

ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΑ ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑ

Ὅμως καὶ ἡ Ἐλεν — ἡ ἡθοποιὸς ποὺ θά ὑποδυθῇ τὴ Τζέιν — ἔχει ἀντίρρηση:

— Ναμίζω, μίστερ Μπάσκ, λέει μὲ θάρρος στὸν ἡλικιωμένο χρηματοδότη, πὼς τὸ σενάριό σας εἶναι λαϊθασιμένο.

— Σὲ ποιό σημεῖο, Μίς;

— Σὲ πολλὰ καὶ διάφορα!

— Νά τ' ἀκούσουμε!...

— Πρῶτα - πρῶτα, ὁ Γκαούρ — ὅπως ξέρομε ὅλοι — δέν κρατάει ποτέ μαχαίρι. Μὰ οὔτε καὶ ἄλλο ὄπλο. Ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα πρωτόγονο ρόπαλο. Ἡ συντρόφισσά του κρατάει μαχαίρι. Καὶ ὄχι πιστόλι, ὅπως λέει τὸ σενάριο!...

— Σωστά! μουρμουρίζει ἡρεμὸς ὁ μίστερ Μπάσκ.

Ἡ μεταμφιεσμένη σὲ «Τζέιν» λευκὴ Ἀγγλίδα, συνεχίζει:

— Πιστόλι πρέπει νά κρατᾶω ἐγώ. Ἐγὼ ποὺ θά παίξω τὸν ρόλο τῆς Ἀρχόντισσας τῆς Ζούγκλας.

— Βεβαίως! συμφωνεῖ πάλι ὁ Χρηματοδότης τῆς ταινίας.

— Καὶ μαχαίρι νά κρατᾷ ὁ Ἔρνεστ, ποὺ θά ὑποδυθῇ τὸν Ταρζάν.

— Ἀσφαλῶς!...

— Ὑστερα, ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμποῦ δέν ἔχουνε κακιά

ψυχή, όπως τούς παρουσιάζει το σενάριο. 'Αντίθετα είναι καλοί, εύγενικοί, μεγαλόκαρδοι!...

— Σύμφωνοι!...

— Κακοί, σατανικοί και καταχθόνιοι είναι ή Τζέιν και...

Ο μίστερ Μπάσκ την διακόπτει, γελώντας πλατειά:

— Χά, χά, χά!... Μην κουράζεσαι άδικο, Κοπέλλα μου! Όλα όσα λές, έτσι είναι. Κι αυτά, τα ξέρω έγω καλύτερ' από σένα!...

Η μεταμφιεσμένη σέ «Τζέιν» ήθοποιός, τόν κυττάζει χαμένα:

— Τα ξέρατε;! ψιθυρίζει. Μά τότε, γιατί!...

Ο Παραγωγός γελά πάλι:

— Γιατί... «Όσα ξέρει ο νοικοκύρης, δέν τά ξέρη ο Κόσμος όλος», λέει ή παροιμία!

— Δηλαδή, μίστερ Μπάσκ; κάνουν τώρα άπορώντας όλοι μαζί.

Κ' εκείνος τούς έξηγει μέ στόμφο, τό καταχθόνιο σχέδιό του:

— Η ταινία πού θά γυρίσετε, άγαπητοί μου, είναι έργο πατριωτισμού! Έργο μεγάλης έθνικής σκοπιμότητας! Η μεγάλη πατρίδα μας, ή ένδοξη Άγγλία, θά μās χρωστάη αθρίο εύγνωμοσύνη. Η ύπηρεσία πού θά προσφέρουμε στήν άναστήλωσι του γοήτρου της στον Κόσμο, θ' άναγνωριστή! Είμαι βέβαιος πώς ή Κυβέρνησις θά μās παρασημοφορήση!

Οί ήθοποιοί και οί άλλοι τεχνικοί της ταινίας τόν παρα-

κολουθούν χωρίς νά μπορούν νά μαντέψουν πού θά καταλήξη.

Ο μίστερ Μπάσκ συνεχίζει:

— Ο συμπατριώτης μας Ταρζάν, ο δοξασμένος Άρχοντας της Ζούγκλας, ήταν ένα μεγάλο έθνικό κεφάλαιο για την Άγγλία! Όμως τό κεφάλαιο αυτό, τά τελευταία χρόνια, έχει άρχισει νά χάνη την αξία του!...

Η εμφάνισι του Έλληνα Γκαούρ, έπισκιάζει, μέρα μέ την ήμέρα, την αϊγλή του Ταρζάν. Γιατί κυκλοφορούν φήμες πώς ο μελαψός Γιγαντας είναι άνωτερος άπ' τόν συμπατριώτη μας! Όχι μονάχα σέ δύναμι και θάρρος! Μά και σέ καρδιά και ψυχή!...

Κι αυτό ρίχνει τό γόητρο της Άγγλικής Αυτοκρατορίας! Και δίνει διεθνή λάμψι σέ μιάν μικρή και άσημαντη χώρα: την Έλλάδα!

Σάν καλός λοιπόν πατριώτης, έχω υποχρέωσι νά σώσω την Πατρίδα μου άπ' αυτόν τόν έξευτελισμό! Έτσι, μέ την ταινία μου αυτή, θά συκοφαντήσω σέ όλόκληρο τόν Κόσμο τόν Έλληνα Γκαούρ: θά τόν παρουσιάσω, στο φίλμ, σάν κακό, σατανικό, καταχθόνιο, δειλό, προδότη και άνανδρο!... Ένώ, αντίθετα, θά έξυψώσω τόν Ταρζάν, παρουσιάζοντάς τον σάν ένα υπέροχο ανθρώπινο πλάσμα: Καλόν, εύγενικόν, γενναίον και άτρόμητον Άντρα!

Νά λοιπόν, άγαπητοί μου,

γιατί τὸ σενάριο ἔχει γραφῇ ὅπως γράφτηκε: Λόγοι πατριωτισμοῦ καὶ ἐθνικῆς σκοπιμότητος ἐπέβαλαν νὰ παραποιήσω τὴν ἀλήθεια σχετικὰ μὲ τοὺς πραγματικοὺς χαρακτῆρες τῶν ἡρώων τῆς Ζούγκλας. Ἐλπίζω ὅτι ὁ ἀγνὸς αὐτὸς πατριωτισμὸς μου θὰ ἐκτιμηθῇ. Καὶ ἡ Κυβέρνησις τῆς Ἀγγλικῆς Αὐτοκρατορίας θὰ εὐαρεστηθῇ νὰ ἐπιχορηγήσῃ τὴν ταινία μου μ' ἓνα σεβαστὸ... χρηματικὸ ποσόν!

Βροχή χειροκροτημάτων καλύπτει τὰ τελευταῖα «πατριωτικὰ» λόγια τοῦ "Αγγλου τζέντλεμαν, μίστερ Μπάσκ!

Τέλος, κάποιος ἀπὸ τοὺς Λευκοὺς τῆς συντροφιάς, ριμιά ἰδέα:

— "Ἀς φέρουμ' ἐδῶ τοὺς δυὸ πραγματικοὺς ἡρώες τῆς Ζούγκλας: Τὸν Ταρζάν καὶ τὸν Γκαούρ. Ἀπ' αὐτοὺς θὰ ἔχουμε νὰ φωτιστοῦμε σὲ πολλὰ πράγματα γιὰ τὸ γύρισμα τῆς ταινίας μας...

— Σωστά! κάνει ὁ μίστερ Μπάσκ.

Καὶ διατάζει ἓναν μαῦρο πού σιγουρίζει τὸ ἐσωτερικὸ τῆς τεράστιας σκηνῆς:

— Πήγαινε νὰ εἰδοποιήσῃς νὰ μᾶς φέρουν ἐδῶ τὸν "Ἀγγλο" καὶ τὸν "Ἑλληνα", Κατάλαβες;

— Ναι, Ἀφέντη μου: Τὸν Γκαούρ καὶ τὸν Ταρζάν.

— Ἀειτε μπράβο, λοιπόν!

"Ὅμως ὁ Ἀράπης ξαναγυρίζει, σὲ λίγο, χλωμὸς σὰν πεθαμένος:

— Ἀφέντη μου! κάνει τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο του.

— Τί τρέχει, βρέ;

— Φύγανε!... Καὶ οἱ τρεῖς ξένοι φύγανε! Κανένας πιά δὲν βρίσκεται ἐκεῖ...

Ὁ μίστερ Μπάσκ πετιέται ὀρθὸς κι ἀγριεμένος. Τὸ ἴδιο κάνουν καὶ οἱ ἄλλοι Λευκοί.

— Καὶ οἱ φρουροὶ μας; ρωτάει. Αὐτὰ τὰ μαῦρα σκυλιὰ πού εἶχα βάλει νὰ τοὺς φυλάνε, τί λένε;

— Τίποτα, Ἀφέντη μου! κάνουν τρομοκρατημένους ὁ Μαῦρος.

— Τίποτα; Πῶς τίποτα;!

— Βρίσκονται γύρω ἀπὸ τὸ ξέφωτο πεσμένοι κάτω. Χτυπημένοι στὰ κεφάλια τους! Ἀναίσθητοι...

.....

"Ὅλοι μαζί τώρα, βγαίνουν μὲ βιάσι ἀπὸ τὴ σκηνή. Τρέχουν νὰ δοῦνε μὲ τὰ ἴδια τους τὰ μάτια!...

ΤΟ ΖΑΡΚΑΔΙ ΠΟΥ ΦΩΝΑΖΕΙ...

"Ἀς δοῦμε ὅμως, ἐμεῖς πρῶτοι, πῶς ἐγιναν τὰ πράγματα:

Τὸ ξέφωτο πού οἱ Λευκοὶ θὰ γύριζαν τίς πρῶτες σκηνὲς τῆς ταινίας «Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ», βρίσκεται πολὺ ποντὰ στὴν περιοχὴ τῆς Ζούγκλας, πού ἔχει τὴν καλὺθα του ὁ Ἀμερικανὸς τυχοδιώκτης, Μάξ Ἀρλαν.

Ἔτσι, περνώντας τυχαία ἀ-

πὸ 'κεῖ, βλέπει ὅλα ὅσα εἶδα-
με κ' ἐμεῖς... Παίρνει λοιπὸν
τὴν ἀπόφασιν νὰ σώσῃ τὸν Γκα-
οῦρ, τὸν Ταρζάν καὶ τὴν Τα-
ταμποῦ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν "Αγ-
γλων κινηματογραφιστῶν, ποὺ
τοὺς ἔχουν αἰχμαλωτίσει...

Γιὰ νὰ πετύχῃ τὸ σκοπὸ τοῦ
βάζει σ' ἐφαρμογὴ ἕνα πρα-
γματικὰ ἐξυπνο σχέδιο:

Κρύβεται σὲ κάποια ἀπό-
στασι ἀπὸ τὸ ξέφωτο — πίσω
ἀπὸ τὸν κορμὸ κάποιου δέν-
τρου — κι ἀρχίζει ν' ἀπομιμή-
ται, μὲ μεγάλῃ ἐπιτυχίᾳ, τὴ
φωνὴ τοῦ ζαρκαδιοῦ!...

— Μπέεε!... Μπέεεεε!...

"Ενας ἀπὸ τοὺς ἀράπαδες
ξεγεγλιέται. Προχωρεῖ μὲ τ' ὄ-
πλο στὸ χέρι του, νὰ βρῇ καὶ
νὰ σκοτώσῃ τὸ... ὀρεκτικὸ
ζαρκάδι...

Ὁ Μάξ "Αρλαν τὸν περιμέ-
νει νὰ περάσῃ πλάι ἀπὸ τὸν
κορμὸ τοῦ δέντρου, ποὺ βρί-
σκεται κρυμμένος. Κι' ἀπ' ἐ-
κεῖ τὸν σωριάζει κάτω, ἀναί-
σθητον, μὲ μὴ ἀπὸ τὴν τρομα-
κτικὴν γροθίᾳ του!

Ἀμέσως προχωρεῖ ἀθέατος
σὲ ἄλλο σημεῖο τοῦ ξέφωτου.

Κρύβεται πάλι σὲ ἄλλον
κορμὸ τοῦ δέντρου. Κι' ἀρχί-
ζει ἀπ' ἐκεῖ νὰ ξαναφωνάζει
ὡς ζαρκάδι:

— Μπέεε!... Μπέεεεε!...

"Ετσι, ἄλλος ἀράπης ξεγε-
λιέται. Προχωρεῖ μὲ τ' ὄπλο
τοῦ γιὰ νὰ κτυπήσῃ κι αὐτὸς

τὸ ζαρκάδι. Μὰ γρήγορα δέ-
χεται στὸ κεφάλι τὴ φοβερὴ
γροθιά τοῦ Ἀμερικανοῦ. Καὶ
σωριάζεται κάτω ἀναίσθητος!

Μὲ τὸν ἴδιον τρόπο, ὁ Μάξ
"Αρλαν, καταφέρνει νὰ ἐξου-
δετερώσῃ καὶ τοὺς πέντε μαύ-
ρους Φρουροὺς.

Τέλος, τρέχει κοντὰ στοὺς
τρεῖς αἰχμαλώτους. Κόβει τὰ
σχοινιά ποὺ εἶναι δεμένοι.
Τοὺς λευθερώνει.

"Ὅμως, ὁ Γκαοῦρ — ἂν καὶ
εἶναι καλύτερα τώρα — δὲν
μπορεῖ οὔτε νὰ σηκωθῇ, οὔτε
νὰ περπατήσῃ...

Ὁ Ἀμερικανὸς, μὲ μεγάλη
δυσκολία καταφέρνει νὰ τὸν
σηκώσῃ. Νὰ φορτωθῇ στὴ ρά-
χι του τὸν ἀνήμεπορο μελαψὸ
Γίγαντα...

Κι ὅλοι μαζὶ ξεκινᾶνε.
Φεύγουν, ὅσο μποροῦν πρὸ
γρήγορα ἀπὸ τὴν κατασκήνω-
σι τῶν Ἑγγλέζων!...

.

Εἶναι πολὺ χαρούμενοι γιὰ
τὴν ἀπροσδόκητὴ σωτηρίᾳ
τους!...

Ἀλλοῖμονο!... Ποῦ νὰ
φανταστοῦν, οἱ ἄμοιροι, ποῖα
καινούργια τρομακτικὴ περι-
πέτεια τοὺς περιμένει!...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΜΦΟΡΑ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ

τὸν ἀγαπημένο μας ἥρωα τῆς Ζούγκλας:
ΤΟΝ ΜΕΛΑΨΟ ΓΙΓΑΝΤΑ Γ Κ Α Ο Υ Ρ

Διαβάστε ὅλοι τὴν ἐ ρ χ ο μ έ ν η Π έ μ π τ η τὴν πιὸ
συναρπαστικὴ περιπέτεια Ζούγκλας ἀπὸ ὅσες ἔχει γράψει ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

καὶ ποὺ ἔχει τὸν τίτλο:

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

Θὰ μείνετε ὅλοι κατάπληκτοι ἀπὸ τὴν ὑπόθεσι τὴν πλοκὴ, τὴν
δράσι, τὸ μυστήριον καὶ τὴν ἀγωνίαν τῆς περιπέτειας αὐτῆς.

ΚΑΜΜΙΑ καὶ ΚΑΝΕΝΑΣ

δὲν πρέπει νὰ χάσῃ τὸ ΕΚΑΤΟΣΤΟ ΔΕΚΑΤΟ τεύχος

τοῦ θρυλικοῦ «Γ Κ Α Ο Υ Ρ - Τ Α Ρ Ζ Α Ν»

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

Γραμμένο ἀπὸ τὸν ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

"Γ Κ Α Ο Υ Ρ - Τ Α Ρ Ζ Α Ν,"

Κυκλοφορεῖ κάθε Πέμπτη
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β 'Αθήναι
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

'Εκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18 — 'Αθήναι

Σημ.— Αἱ ἐπιστολαὶ δέον ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγγρα-
φέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι εἰς τὸν
'Εκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΕΤΧΟΥΣ 109.

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Τις γράφει ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΙΟΣ**

Κυκλοφορούν **ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ** σὲ ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα.

ΤΟΜΟΣ 1ος 1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΣΤΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 2ος** 9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΔΡΑΤ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ. 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ. Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 3ος** 17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ. 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ. **ΤΟΜΟΣ 4ος** 25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΙΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 5ος** 33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΙΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ-ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 6ος** 41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ. **ΤΟΜΟΣ 7ος** 49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΙΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. **ΤΟΜΟΣ 8ος** 57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ. **ΤΟΜΟΣ 9ος** 65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 10ος** 73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ. **ΤΟΜΟΣ 11ος** 81) ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ. 82) ΣΚΡΟΠΙΟΣ ΚΑΙ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 83) Ο ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ. 84) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 85) ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΡΚΟΥΔΑΝΘΡΩΠΟΥ. 86) ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 87) Η ΧΡΥΣΗ ΜΑΪΜΟΥ. 88) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΦΙΔΙΑ. **ΤΟΜΟΣ 12ος** 89) Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ. 90) ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ. 91) ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 92) ΤΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 93) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Μ' ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ. 94) ΤΡΑΓΙΚΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ. 95) Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΠΟΥ-ΜΠΑΧΑΝ. 96) Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ ΧΩΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 13ος** 97) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ. 98) ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 99) ΜΑΓΙΚΗ ΧΡΥΣΟΜΥΓΑ. 100) ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΝΕΔΡΑ. 101) Η ΖΟΥΓΚΛΑ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 102) ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΙΑΣ. 103) Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 104) Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΙΜΩΡΕΙ.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694